

RAYMOND
CHANDLER

ÖRÖK ÁLOM

Fordította

RAYMOND
CHANDLER

ÖRÖK ÁLOM

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

A fordítás alapjául szolgáló mű:

ISBN

Október közepe volt, délelőtt tizenegy óra, felhők takarták el a napot, és a dombok felől nehéz, sűrű esőt jósolt az áttetsző levegő. A hamukék öltönyömet vettem fel aznap, kék inget, nyakkendőt és díszszembendőt, fekete gálacipőt; fekete gyapjúzoknimat felfelé mutató, sötétkék nyíl díszítette. Elegáns voltam, tiszta, frissen borotvált és józan, s nem bántam, ha megtudja a világ. Minden tekintetben megfeleltem a jól öltözött magánnyomozóról kialakult elképzeléseknek. Négymillió dollárnál tettem tiszteletemet.

A Sternwood-ház előcsarnoka kétemeletnyi magas volt. A bejárati ajtót vonuló indiai elefántok csordáira méretezték; az ajtó fölötti, széles festettüveg ablakon egy hölgy megmentésén fáradozó, sötét páncélos lovag volt látható; a hölgyet egy fához kötözték, s más öltö-zete sem volt, mint igen hosszú s az alkalomhoz illő haja. A lovag hátratólta a sisakrostélyát, hadd lássák, hogy volt gyerekszobája, s a csomókkal babrált a hölgy kötelékein, de nem ment semmire. Ahogy ott álltam, arra gondoltam, ha én ebben a házban laknék, előbb vagy utóbb úgyis felmásznék, hogy segítek neki. Nem is úgy festett, mint aki különösebben töri magát.

Az előcsarnok végében franciaablak nyílt, s kint széles, smaragdzöld fűszőnyeg vezetett a fehér garázshoz, amely előtt fényes fekete lábszárvédős, karcsú, fiatal sofőr mosott egy vörösesbarna, nyitott Packardot. A garázs mögött néhány díszfa sorakozott, ezeket olyan gondosan nyírták, mint a pulikutyákat. Még messzebb nagy, boltíves tetejű üvegház állt. Majd ismét fák következtek, s mindezen túl az előhegyek tömör, megnyugtatóan hullámozó vonala.

Az előcsarnok keleti oldalán csempézett lépcső vezetett fel egy kovácsoltvas galériához, s egy újabb adag festettüveg idillhez. Körös-körül nagy, súlyos, kerek plüssüléses székeket állítottak a szabad faldarabokhoz. Szemmel láthatóan nem ült még rajtuk soha senki. A nyugati fal közepén nagy, üres kandalló állt, előtte négyrészes, összehajtható sárgaréz ellenző, fölötte pedig márvány kandallópárkány, amorettekkel a két sarkán. A kandallópárkány fölött nagyméretű olajportré függött, s még magasabban üvegezett keretben két golyólyuggatta vagy molyette lovassági zászlót fektettek keresztbe. Az arckép katonatisztet ábrázolt merev pózban, teljes díszegyenruhában, talán a mexikói háború idejéből. Gondozott kis fekete szakálla volt, fekete bajusza, izzó, kemény tekintetű, szénfekete szeme, és egészében olyan embernek látszott, akivel nem ajánlatos összerúgni a patkót. Sternwood tábornok nagyapja lehet, gondoltam. Hogy maga a tábornok lenne, az nem látszott valószínűnek, bár hallottam, hogy ahhoz képest, hogy két lánya még csak a veszedelmes

húsz-egynéhány éves korban van, jócskán eljártak már felette az évek.

Még mindig az izzó, fekete szempárral néztem farkaszemet, amikor valahol hátul, a lépcső alatt ajtó nyílt. Nem a komornyik jött vissza. Egy lány nyitott be.

Olyan húszévesforma volt, apró, finom szerkezet, de láthatóan tartós holmi. Világoskék pantallót viselt, s nem mondhatnám, hogy kellemetlen látványt nyújtott benne. Úgy járt, mintha úszna a levegőben. Finom szöghaja hullámos volt, jóval rövidebbre vágva, mint az éppen divatos, alul felkunkorodó apródfrizurák. A szeme palaszürke, s ahogy rám pillantott, szinte teljesen kifejezéstelen. Odalépett hozzám, elmosolyodott, s megmutatta apró, éles ragadozófogait; fehérek voltak, mint a friss narancshéj belseje, s fényesek, mint a porcelán. Csillogtak a lány keskeny, túl feszes ajkai között. Az arca egészségtelenül sápadt volt.

– Mondja, hogy sikerült maga ilyen hosszúra? – szólított meg.

– Nem rajtam múltott.

Elkerekedett a szeme. Meghökken, gondolkodott. Viszonylag friss keletű ismeretségünk dacára sem volt nehéz megállapítanom, hogy a gondolkodás mindig terhes művelet lehet számára.

– Ráadásul jóképű is – mondta. – És lefogadom, hogy tisztában van vele.

Morogtam valamit.

– Hogy hívják?

– Szaniszló – feleltem. – Kutyházi Szaniszló.

– Muris neve van. – Beharapta az ajkát, egy kissé oldalt fordította a fejét, és rám pillantott a szeme sarkából. Aztán lebocsátotta a szempilláját, amíg épp hogy az arcát nem söpörte, majd ismét felemelte, lassan, mint valami színházi függönyt. Sokszor be fogja még dobni ezt a trükköt. Minden emberi számítás szerint illetet volna nyomban kinyúlnom tőle.

– Maga díjbirkózó? – kérdezte azután, amikor mégsem nyúltam ki.

– Nem egészen. Hekus vagyok.

– Mi... csoda?... – Mérgesen megrázta a fejét, s a nagy előcsarnok homályában felragyogott hajának gazdag színpompája. – Maga ugrat engem.

– Ühüm.

– Mi?

– Bátran hihet a fülének – feleltem. – Jól hallotta, amit mondtam.

– Nem is mondott semmit. Egyszerűen modortalan. – Felemelte hüvelykujját, és a szájába vette. Különös alakú hüvelykujj volt, vékony és egyenes, mint egy ráadás ujj, a felső ízületnek nem volt ívelése. A szájába vette, és lassan szopta, forgatta, mint kisbaba a cucliját.

– Maga irtó magas – mondta. Majd rejtett boldogsággal felkuncogott. Teste ekkor lassan, ruganyosan elfordult tőlem, úgy, hogy a lábát fel sem emelte a padlóról. Két karja lazán lógott le a csípője mellett. Lábujjhegyen állva felém dőlt. Egyenesen háttal a karjaim közé zuhant. Ha nem akartam, hogy a mozaikpadlóba üsse a fejét, el kellett kapnom. Elkaptam a hóna alatt,

és ő késedelem nélkül, ruganyosan hozzám simult. Szorosan kellett tartanom, hogy le ne essen. Mikor a mellkasomon feküdt a feje, hátracsavarta a nyakát, és rám vihogott.

– Maga stramm fiú – kuncogott. – Én meg stramm lány vagyok.

Nem szóltam semmit. A komornyik pedig épp ezt az ideális pillanatot választotta ki, hogy a franciaablakon át benyisson, és ott lásson engem karomban a lánnyal.

Szemmel láthatóan nem zavarta a dolog. Magas, vékony, ezüstös hajú férfi volt, hatvanéves, esetleg valamivel kevesebb, esetleg valamivel több. Kék szemének tekintete réveteg, amennyire tekintet csak réveteg lehet. A bőre sima volt és fényes, a mozgása ruganyos izmokra valló. Lassan keresztülhaladt az előcsarnokon, a mi irányunkban, s a lány ellökte magát tőlem. Keresztülcikázott a helyiségen a lépcsőhöz, és felsuhant rajta, mint a gazella. Lélegzetvételnyi idő sem telt bele, és már eltűnt.

– A tábornok úr kéreti önt, Mr. Marlowe – jelentette fakón a komornyik.

Felemeltem leesett államot a padlóról, és bólítottam feléje.

– Ez ki volt? – kérdeztem.

– Carmen Sternwood kisasszony, uram.

– Ideje lenne elválasztani a babát. Elég nagy már.

Komor udvariassággal rám pillantott, és megismételte az iménti szavait.

Kimentünk a franciaablakon, majd végigvonultunk a gyepszőnyeg túlsó oldalát és a garázst elválasztó, piros kövekkel kirakott, sima ösvényen. A gyerekarcú sofőr most egy krómlécektől csillogó, csukott, nagy, fekete személykocsit mosott a szabadban. Eljutottunk az ösvényen az üvegházig, a komornyik kitérte előttem az ajtót, és félreállt. Ez az ajtó egy előtérfélébe nyílt, ahol körülbelül olyan meleg volt, mint egy lassú tűzű kemence belsejében. Bejött utánam, becsukta a külső ajtót, kinyitott egy belsőt, és áthaladtunk azon is. Ott azután valóban ránk tört a forróság. A sűrű, gőzszerű levegőt virágzó, trópusi orchideák nehéz illata telítette. Az üvegfalat és tetőt vastagon belepte a pára, s nagy cseppekben hullott róluk a növényekre a víz. Valószerűtlen, zöldes színben úszott a helyiség, mintha vízzel telt akváriumon szűrődne át a fény. A növények dzsungel az egész helyiséget betöltötte undok, húsos leveleivel s a halott ember frissen megmosott ujjaira emlékeztető szárákkal. Olyan átható volt az illatuk, mint takaró alatt a forrásban levő alkoholnak.

A komornyik megtett minden tőle telhetőt, hogy úgy vezessen át a helyiségen, hogy egyetlenegy lucskos levél se csapjon az arcomba, s egy idő után a dzsungel

közepén kijutottunk a boltozatos tető alatti tisztásra. Itt, a hatszögű kőlapokkal kirakott térségen, régi, piros perzsaszőnyegen kerekesszék állt, a kerekesszék-ből pedig egy öreg és láthatóan haldokló ember nézett ránk, akinek fekete szeméből már régen kialudt a tűz, de még mindig megvolt benne az a szénfekete keménység, ami az előcsarnok kandallópárkánya felett függő arckép tekintetében. A szemétől eltekintve ólommaszkra emlékeztetett az arca vértelen ajkaival, hegyes orrával, besüppedt halántékával és a közelgő enyészetről árulkodó, kifelé forduló fülcimpáival. Magas, sovány testét – abban a forróságban – pokrócba burkolta, s az alatt fakóvörös fürdőköpenyt viselt. Vékony, karomszerű kezei, bíborszín körmökkel, lazán nyugodtak a takarón. Néhány fűrnyi száraz, fehér haj tapadt a fejbőréhez, mint vadvirágok, melyek az életükért küzdenek egy mezítelen sziklán.

A komornyik megállt előtte, és bejelentett:

– Mr. Marlowe van itt, tábornok úr.

Az öregúr nem mozdult, nem szólt egy szót sem, még csak nem is bólintott. Csak rám meredt élettelen tekintetével. A komornyik hátulról a lábamhoz tolt egy nedves, fonott széket, s én leültem. Egy ügyes mozdulattal kivette a kalapomat a kezemből.

Aztán, mintha kút mélyéből, megszólalt az öregúr hangja.

– Brandyt, Norris. Hogy szereti a brandyt, uram?

– Mindenhogyan – válaszoltam.

A komornyik eltűnt az ocsmány növények között. Ismét megszólalt a tábornok, lassan, olyan gondosan

takarékoskodva erejével, mint egy szerződés nélküli kóristalány az utolsó pár jó harisnyájával.

– Én pezsgővel ittam annak idején. Jéghideg pezsgő, alatta harmadpohárnyi brandy. Nyugodtan tegye le, uram, a zakóját. Túl meleg van itt valaki számára, akinek vér folyik az ereiben.

Felálltam, lehámoztam magamról a zakómat, elővettem egy zsebkendőt, és megtörültem az arcomat, a nyakamat és a kézfejemet. Bármilyen augusztusi kárikula elbújhatott e mellett az üvegház mellett. Visszaültem, gépiesen cigaretta után nyúltam, aztán megállt a kezem. Az öregember észrevette a mozdulatomat, és enyhén elmosolyodott.

– Gyújtson rá, ne zavartassa magát. Szeretem a dohány illatát.

Rágyújtottam, feléje fújtam egy adag füstöt, ő pedig úgy szagolt hozzá, mint ír terrier a patkánylyukhoz. Az enyhe mosoly lejjebb húzódott, s elérte szájának árnyékos sarkát.

– Vidám dolog, amikor már meghatalmazott útján él az ember a szenvedélyeinek – jegyezte meg szárazon. – Egy igen zajos élet meglehetősen érdektelen maradványát látja maga előtt; egy nyomorékot, aki béna mindkét lábára, s hiányzik a fele gyomra. Igen kevés étel van, amit meg tudok enni, s álmom oly kevésben különbözik az ébrenléttől, hogy nemigen érdemli meg az álom nevet. Úgy tetszik, hogy legfőképpen a hó éltet, mint egy újszülött pókot, s az orchideák arra jók, hogy ürügyet szolgáltatassanak a hőségre. Szereti az orchideákat?

– Ezt nem mondhatnám – mondtam.

A tábornok félig lehunyta a szemét.

– Ocsmány teremtmények. A húruk kellemetlen módon hasonlít az emberi húshoz. És van valami az illatukban a prostituáltak romlott édességéből.

Nyitott szájjal néztem rá. Palástjába burkolt bennünket a lágy, nedves forróság. Az öregúr bólintott, óvatosan, mintha attól tartana, hogy nyaka nem bírja el a feje súlyát. Ekkor visszatért a komornyik, egy zsúrkocsit gurítva keresztül a dzsungelen, kevert számomra egy brandyt szódával, bebugyolálta a vörösréz hűtővödröt egy asztalkendőbe, majd halk léptekkel távozott az orchideák között. Kinyílt, majd bezárult egy ajtó a dzsungel mögött.

Belekortyoltam az italomba. Az öregúr megnyalta az ajkát, újra és újra végignézett rajtam, majd elhúzta egyik ajkát a másik fölé olyan lassan és gyászos elmélyedéssel, ahogy egy temetkezési vállalkozó a kezét tördéli.

– Beszéljen önmagáról, Mr. Marlowe. Azt hiszem, van jogom ehhez a kéréshez.

– Természetesen, habár nem sokat mondhatok. Harminchárom éves vagyok, valamikor főiskolára jártam, és ha szüksége van rá valakinek, még beszélek angolul. A mesterségem sem különösebben érdekes. Mr. Wilde-nak, a kerületi ügyésznek dolgoztam valamikor mint nyomozó. A főnyomozója, egy Bernie Ohls nevű ember felhívott, és közölte, hogy ön látni kíván. A rendőrfelésegeket ki nem állhatom, így nőtlen vagyok.

– Amellett cinikus egy kissé – mosolyodott el az öregúr. – Nem szerette Wilde-nál a munkáját?

– Kirúgtak. Függelmsértésért. Nem erős oldalam a függelem, tábornok úr.

– Nekem sem volt az soha, uram. Ezt szívesen hallok. Mit tud a családomról?

– Annyit hallottam, hogy ön özvegy, és két fiatal lánya van, mindketten szépek, és mindketten vadak. Az egyikük kétszer vált el, s harmadjára egy szeszcsempész volt a férje, akit Rozsdás Regan néven ismertek a szakmában. Ez minden, amit tudok, tábornok úr.

– Akad ebben olyasmi, amit furcsának talál?

– Ez a Rozsdás Regan-ügy talán. Bár én magam mindig jól kijöttem a szeszcsempészekkel.

Mosolygott azzal az ő takarékos, enyhe mosolyával.

– Úgy látszik, én is kijövök velük. Nagyon megszerettem Rozsdást. Nagydarab, göndör hajú ír Clonmelből, a szeme szomorú, s a mosolya széles, mint a Wilshire Boulevard. Amikor először láttam, annak gondoltam, aminek nyilván maga is hiszi: kalandornak, akinek úgy hozta a szerencséje, hogy egy reggel a belvárosi ékszerész kirakatában ébredt.

– Ön ugyancsak megszerethette Rozsdást – válaszoltam. – Eltanulta a beszédüket.

Vékony, vértelen keze eltűnt a takaró széle alatt. Eloltottam a cigarettacsikkemet, kiittam a brandyt.

– Lelket tudott önteni belém, amíg itt volt. Órákon át ült itt velem, verejtékezett, mint egy disznó, literszám védte a brandyt, és történeteket mesélt az ír forradalomról. Annak idején az Ír Köztársasági Had-

sereg tisztje volt. Nem is törvényesen tartózkodott az Egyesült Államokban. A házasságuk természetesen nevetséges dolog volt, s mint házasság talán egy hónapig sem tartott. Családi titkokat adok ki önnek, Mr. Marlowe.

– Nálam jó helyen lesznek – mondtam. – Mi történt vele?

Az öregúr merev arccal tekintett rám.

– Elment egy hónappal ezelőtt. Váratlanul; senkinek sem szólt egy szót sem. Tőlem sem búcsúzott el. Ez fáj egy kicsit, de hát kemény iskolában nevelkedett. Egyszer még hallani fogok felőle. S azóta ismét jelentkezett a zsarolóm.

– Ismét?

Keze egy barna borítékkal bukkant fel a takaró alól.

– Csak sajnálni tudtam volna bárkit, aki akkor próbál megzsarolni, mikor Rozsdás még itt volt melletttem. Néhány hónappal az ő felbukkanása előtt, ennek most kilenc-tíz hónapja lehet, ötezer dollárt adtam egy Joe Brody nevű embernek, hogy hagyja békén a kisebbik lányomat, Carment.

– Hm! – mondtam.

A tábornok összevonta vékony, fehér szemöldökét.

– Ez mit jelentsen?

– Semmit – válaszoltam én.

Továbbra is fürkészőn meredt rám, enyhén összevont szemöldökkel. Aztán azt mondta:

– Vegye át ezt a borítékot, és vizsgálja meg. Töltsön magának.

Elvettem a térdéről a borítékot, és visszaültem a szé-
kembe. Megtöröltem a tenyeremet, és a hátára fordí-
tottam a borítékot. A címzése így szólt: „Guy Stern-
wood tábornok úrnak, Alta Brea Crescent 3765, West
Hollywood, Kalifornia.” Tintával írták a címet, olyan-
fajta dőlt, nyomtatott betűkkel, amelyet általában a
mérnökök használnak. A boríték fel volt vágva. Kinyi-
tottam, és kivettem belőle egy barna névjegyet és há-
rom merev papírszeletet. A névjegyet vékony, famen-
tes, barna papírra nyomták arany betűkkel: Mr. Arthur
Gwynn Geiger. Címet nem találtam rajta. A bal alsó
sarokban ez állt egészen apró betűkkel: Könyvritka-
ságok és Bibliofil Kiadványok. Megfordítottam a név-
jegyet. Ott – ismét a nyomtatott, dőlt betűkkel – ez
állt: „Tisztelt Uram! Bár a mellékelt váltók őszintén
szólva hazárdjátékból származó adósságot jelentenek,
s így törvényes úton nem behajthatók, bízom benne,
hogy ön ki fogja őket egyenlíteni. Tisztelettel: A. G.
Geiger.”

Megvizsgáltam a kartonszerű, fehér papírszeleteket.
Tintával kitöltött kötelezvények voltak különböző dá-
tumokkal, valamennyi az előző hónap, szeptember
elejéről: „Kötelezem magam, hogy kifizetek Arthur
Gwynn Geiger vagy megbízottja kezéhez 1000 (azaz
egyezer) dollárt kamatok nélkül. Az összeg ellenérté-
két átvettem. Carmen Sternwood.”

A szöveget elterpeszkedő, degenerált kézírással ír-
ták, számtalan kacskaringóval és kis körökkel a pon-
tok helyén. Kevertem magamnak még egy pohár italt,
belekortyoltam, és félretettem a bizonyítékot.

– Mire tud következtetni ebből? – kérdezte a tábornok.

– Egyelőre semmire. Ki ez az Arthur Gwynn Geiger?

– Halvány fogalmam sincs róla.

– Mit mond Carmen?

– Őt nem kérdeztem. Nem is áll szándékomban. Ha megtenném, a szájába venné az ujját, és félénken nézne rám.

– Összetalálkoztam vele az előcsarnokban – mondtam erre. – Velem is ezt tette. Azután megpróbált az ölembe ülni.

A tábornok arckifejezése nem változott. Két összeszorított keze békésen nyugodott a takaró szélén, és a hőséget, melytől én úgy éreztem magam, mint a főtt rák tálalás előtt, ő szemmel láthatóan észre sem vette.

– Kívánja, hogy udvariaskodjam? – kérdeztem.

– Vagy lehetek egyszerűen természetes?

– Nem úgy vettem észre, mintha túlzottan sok gatlással küszködne, Mr. Marlowe.

– A két lány együtt jár el itthonról?

– Nem hiszem. Azt hiszem, mind a ketten a maguk saját s némileg eltérő útján rohannak a vesztükbe. Vivian elkényeztetett, követelőző, körmönfont és teljesen kíméletlen. Carmen pedig az a fajta gyerek, aki szereti kitépdesni a legyek szárnyát. Egyikükben sincs több erkölcsi érzék, mint egy macskában. Bennem sincs. Nem is volt soha egyetlen Sternwoodban sem. Na, tovább.

– Felteszem, hogy jó nevelést kaptak. Tudják, hogy mit csinálnak.

– Vivian előkelő, drága iskolákba járt, utána egyetemre. Carmen végigjárt fél tucat egyre szabadelvűbb iskolát, s végül ugyanoda jutott el, ahonnan elindult. Felteszem, hogy mind a kettőjüknek megvoltak és meg is vannak a szokásos bűneik. Ha nagyon borúlátóan hangzik, ahogy beszélek, Mr. Marlowe, az azért van, mert igen vékony szálak fűznek már az élethez, s ezzel az állapottal nem fér össze semmiféle viktoriánus képmutatás. – Hátrahajtotta a fejét, lecsukta a szemét, majd hirtelen ismét felnyitotta. – Nem kell mondanom, hogy az a férfi, aki ötvennégy éves korában adja apaságra a fejét életében először, magának keresi a bajt.

Belekortyoltam az italomba és bólintottam. A tábornok sovány, sötét nyakán láthatóan lüktetett az ér, de oly lassan, hogy azt már alig lehetett lüktetésnek nevezni. Egy öregember, aki kétharmad részben halott, s mégis úgy érzi, hogy szembe tud nézni a dolgokkal.

– Mire tud következtetni ebből? – kérdezte még egyszer.

– Én kifizetném.

– Miért?

– Rengeteg bosszúságot takaríthat meg aránylag olcsón. Valami nyilván van a dolog mögött. De ha eddig nem törték meg az ön szívét, ezután már nem valószínű, hogy ez bekövetkezne. Amellett nagyon sok zsaroló és nagyon sok idő kellene, hogy önt eléggé megvágják ahhoz, hogy észre is vegye.

– Önérzetem is van, uram – mondta hidegen.

– Valaki számít erre. Ez a legegyszerűbb út az emberek átejtésére. Ezt ajánlom vagy a rendőrséget. Geiger behajthatná ezeket a kötelezvényeket, hacsak ön nem tudja bizonyítani a hamisítást. Ehelyett ő elküldi őket ajándékba, és beismeri, hogy hazárdjáték-adósságból származnak, mely tény még akkor is lehetővé tenné önnek a védekezést, ha Geiger magánál tartotta volna a kötelezvényeket. Ha hivatásos bűnöző, akkor ismeri a dörgést, ha pedig becsületes ember, aki balkézről egy kis kölcsönzéssel is foglalkozik, akkor hadd kapja meg a pénzét. Ki volt az a Joe Brody, akinek ön az ötezer dollárt kifizette?

– Valami rulettcápa. Nem nagyon emlékszem már rá. Norris bizonyára tudja. A komornyikom.

– Van a lányainak olyan vagyona, amellyel maguk rendelkeznek, tábornok úr?

– Viviannek van, bár nem sok. Carmen az édesanyja végrendeletének értelmében még kiskorú. Mindkettőjüknek bőséges apanázst juttatok.

– Megszabadíthatom önt ettől a Geigertől, tábornok úr – mondtam én –, ha ez a kívánsága. Akárki legyen, és bármit tudjon is a családról. Lehet, hogy ez önnek egy kis pénzébe fog kerülni, az én járandóságomtól eltekintve. És természetesen nem fog elérni vele semmit. Ha babusgatja őket az ember, az sosem használ. Ön már ott szerepel a listáikon, a finom nevek között.

– Értem. – Megvonta széles, hegyes vállát a fakövörös fürdőköpenyben. – Egy perccel előbb azt mondta,

hogy fizessem meg. Most azt mondja, hogy nem fogok elérni vele semmit.

– Úgy gondolom, olcsóbbnak és kényelmesebbnek bizonyulhat, ha eltűri, hogy egy bizonyos határig megvágják. Ennyi az egész.

– Félek, hogy meglehetősen türelmetlen természetű ember vagyok, Mr. Marlowe. Mennyi az ön tiszteletdíja?

– Huszonöt dollárt kapok egy napra, és megtérítik a kiadásaimat, szerencsés esetben.

– Értem. Elég méltányos összeg ahhoz képest, hogy kóros kinövésektől szabadítja meg érte az embereket. Meglehetősen kényes operációról van szó. Remélem, tisztában van ezzel. Úgy végzi majd el, hogy a betegnek a lehető legkisebb megrázkódtatást okozza? S lehet, hogy nemcsak egy beteg lesz, Mr. Marlowe.

Másodszor is kiürítettem a poharamat, aztán megtörltem az ajkam és az arcom. Az elfogyasztott brandytól egy csöppet sem lett elviselhetőbb a hőség. A tábornok felém pillantott, és megrántotta a takarója szélét.

– Megállapodhatok ezzel a fickóval, ha úgy találom, hogy nem teljesen elfogadhatatlan az álláspontja?

– Meg. Most már a kezébe adtam az ügyet. Nem szokásom felibe-harmadába intézni a dolgaimat.

– Elő fogom venni – mondtam. – És kirázom a pantallójából.

– Meg vagyok győződve, hogy sikerrel fog járni. Most pedig ki kell mentenem magamat. Fáradt vagyok. – Előrenyúlt, és megérintette a széke karján

a csengőgombot. A zsinór folytatása, egy fekete kábel, a földön kígyózott a mély, sötétzöld dobozok között, melyekben az orchideák növekedtek és rothadoztak. Lehunyta a szemét, aztán újra kinyitotta, kurta, fénylő pillantást vetett felém, majd hátrahanyatlott a párnái közé. Szemhéja ismét lecsukódott, és ezzel megszűntem létezni számára.

Felálltam, felemeltem a zakómat a nedves fonott szék támlájáról, és elindultam vele az orchideák között, kiléptem a kettős ajtón, és megálltam kint, a friss októberi levegőn, és igyekeztem némi oxigénhez jutni. A sofőr eltűnt a garázs mellől. A komornyik közeledett a vörös ösvényen könnyű léptekkel; a háta olyan egyenes volt, mint a vasalódeszka. Belebújtam a zakómba, és figyeltem, ahogy jön felém. Mintegy lépésnyire tőlem megállt, és szertartásosan mondta:

– Mrs. Regan óhajt beszélni önnel, mielőtt távoznék, uram. Ami a pénzt illeti, a tábornok úr utasított, hogy adjak önnek egy csekket olyan összegről, amilyent ön szükségesnek talál.

– Utasította? Hogyan?

Láthatóan megdöbben, aztán elmosolyodott.

– Ah, értem, uram. Persze, hiszen ön nyomozó. Úgy csengetett, hogy azzal jelezte.

– Maga tölti ki számára a csekket?

– Engem ért e kitüntetés.

– Ez meg fogja menteni attól, hogy a szegényházban végezze. Egyelőre nincs szükségem pénzre, köszönöm. Miről óhajt beszélni velem Mrs. Regan?

A komornyik kimért pillantást vetett rám kék szemével.

– Mrs. Regannek téves elképzelése van az ön látogatásának célját illetően, uram.

– Ki említette neki egyáltalán az én látogatásomat?

– Lakosztályának ablakai az üvegházra nyílnak. Látta, amikor bementünk. Meg kellett mondanom neki, hogy kicsoda ön.

– Nem szeretem az ilyesmit – mondtam.

A kék pillantás megdermedt.

– Uram, ön elő kívánja írni számomra a kötelességeimet?

– Azt nem. Mindenesetre érdekes lenne megtip-pelni, mik is azok tulajdonképpen.

Egy percig egymásra meredtünk. Merev, kék pillantást vetett rám, és elfordult.

Ezúttal egy túlméretezett terembe léptem be; a mennyezet túl magasan volt, az ajtók túl magasak, a faltól falig futó, fehér szőnyeg úgy festett, mint a frissen esett hó a hegyekben, az Arrowhead-tónál. Embermagasságú tükrök álltak a fal mellett, és a kristálmütyörök elborították az egész helyiséget. Az elefántcsontsínű bútort krómozott lapok díszítették, s az elefántcsontsínű, hatalmas függönyök jó lépésnyire az ablaktól omlottak rá a fehér szőnyegre. Az elefántcsontsín piszkosnak hatott a fehér mellett, s a fehér vértelennek az elefántcsont mellett. Az ablakok a sötétedő dombokra nyílottak. Lógott az eső lába. A légnyomás máris érezhetően megváltozott.

Leültem egy mély, puha fotel szélére, és Mrs. Reganre néztem. Volt mit nézni rajta. Az a fajta nő volt, akiért hamar bajba keveredik az ember. Hipermodern díványon hevert, papucsait levetette, s így módomban állt megszemlélni legvalódibb selyemharisnyába bújtatott lábait. A lábak elrendezése nyilvánvalóan ezt a célt szolgálta. Látszottak térdig, az egyik jóval azon felül is. A térde gödrös volt, nem csontos és nem hegyes. Gyönyörű lábikra, hosszú és karcsú bokák, olyan dallamosan ívelő vonallal, mint egy szimfonikus köl-

temény. Magas volt, karcsú, és erősnek látszott. A fejét egy elefántcsontszín párnának támasztotta. Középen elválasztott haja fekete volt és erős szálú, s a tekintete ugyanolyan izzóan fekete, mint a falon függő arcképe. Szép volt a szája, és szép az álla. Ajkait rosszkedvűen elbiggyesztette; az alsó ajka duzzadt volt.

Poharat tartott a kezében. Kortyolt belőle egyet, és hűvös pillantást vetett rám a pohár széle felett.

– Maga tehát magánnyomozó? – kérdezte. – Nem sejtettem, hogy a valóságban is létezik ilyen, nemcsak a regényekben. Eltekintve azoktól a kis, dagadt pasasoktól, akik a szállodák körül szimatolnak.

Ehhez nem volt semmi közöm, így eleresztettem a fülem mellett. Letette a poharát a dívány sima támlájára, s ahogy a hajához nyúlt, az ujján megvillant egy smaragdtkő.

– Apa hogy tetszett magának? – kérdezte vontatottan.

– Tetszett.

– Apa szerette Rozsdást. Nyilván tudja, ki az a Rozsdás.

– Ühüm.

– Durva és közönséges volt sokszor, de valódi, eleven lény. Apa sok örömét lelte benne. Nem lett volna szabad így elmennie Rozsdásnak. Nagyon bántja apát, bár ezt nem szívesen ismeri be. Vagy beszélt róla?

– Említett valamit.

– Nem valami szószátyár ember maga, Mr. Marlowe, igaz? Apa mindenesetre meg akarja őt találni.

Szünet következett, ezalatt udvariasan néztem rá.

– Igen is, meg nem is – mondtam.

– Szabatos válasz. Gondolja, hogy magának sikerül megtalálnia?

– Egy szóval sem mondtam, hogy meg fogom kísérelni. Mért nem próbálkozik az eltűnt személyek osztályán? Nekik megvan hozzá a kellő hálózatuk. Nem egy embernek való munka az ilyesmi.

– Ó, apa hallani sem akar arról, hogy a rendőrséget belekeverjük.

Ismét lapos pillantást vetett rám a pohara felett, kiűrtette, majd csengetett. Az oldalajtón belépett egy szobalány. Középkorú asszony volt, hosszú, sárga, szelíd arccal, hosszú orral, álla semmi, s a szeme nagy és nedvesen csillogó. Úgy festett, mint egy kedves öreg ló, melyet hosszú szolgálat után kicsaptak a legelőre. Mrs. Regan meglendítette az üres poharat az asszony felé, az kevert még egy pohárral, majd átnyújtotta úrnőjének, és elhagyta a szobát; egyetlen szót sem szólt, s pillantást sem vetett felém.

Amint az ajtó becsukódott, Mrs. Regan azt kérdezte:

– Nos, hogy fog hozzálátni?

– Hogyan és mikor lépett meg?

– Apa nem mondta el magának?

Félrebillentettem a fejemet, és rámosolyogtam. Elvörösödött. Izzó, fekete szemében vad düh villant.

– Nem látom be, miért óvatoskodik itt – csattant fel. – És ki nem állhatom a modorát.

– És én sem mondhatnám, hogy különösebben odavagyok a magáéért – válaszoltam. – Nem én kíván-

tam ezt a beszélgetést. Maga küldött értem. Engem nem zavar, hogy maga itt megmutatja, hogy milyen sikkes tud lenni, és hogy a whiskysüvegből issza meg előttem a reggelijét. Nem zavar, ha a lábait mutogatja. Nagyon gusztusos lábai vannak, és örömömre szolgál, hogy megismerkedhettem velük. Nem zavar, ha nem tetszik magának a modorom. Tudom, hogy meglehetősen fáragatlan. Sokat emészttem magamat miatta magányos téli estéken. De arra kár az idejét vesztegetni, hogy keresztkérdésekkel próbáljon kiszedni belőlem valamit.

Olyan vadul csapta le a poharat, hogy a tartalma kiloccsant, rá az egyik elefántcsontszínű párnára. A padlóra lendítette a lábát, és felállt; a szeme szikrát hányt, az orrlyukai kitágultak. A szája nyitva volt, és felém villant ragyogó fogsora. Az ujjpercei elfehéredtek.

– Énvelem nem szoktak így beszélni – szólalt meg fojtottan.

Ültem a helyemen, és mosolyogtam rá. Lassan becsukta a száját, és lenézett a kiömlött italra. Leült a dívány szélére, és a tenyerébe támasztotta az állát.

– Hallja-e, maga szép, fekete vadállat! Talán egy Buickot kéne magához vágnom?

Gyufát rántottam végig a mutatóujjam körmén; s ez egyszer elsőre meggyulladt. Magam elé fújtam a füstöt, és vártam.

– Gyűlölöm az erőszakos férfiakat – mondta ő.
– Egyszerűen gyűlölöm.

– Pontosan mi az, amitől fél, Mrs. Regan?

Először elfehéredett a szeme, majd sötét lett, mintha pupillává változott volna az egész. Orrlyukait mintha összehúzta volna valami.

– Nem is ezért hívta magát apa – mondta erőltetett, feszült hangon, melyben még mindig ott érződött a düh. – Nem Rozsdás miatt. Igaz?

– Leghelyesebb, ha ezt tőle kérdezi meg.

Ismét fellobbant.

– Kifelé! Hordja el magát!

Felálltam.

– Üljön le! – csattant fel. Leültem. A tenyerembe támasztottam az egyik ujjamat és vártam.

– Kérem – szólalt meg. – Kérem. Maga meg tudná találni Rozsdást... ha apa akarná, hogy megtalálja.

Ezzel sem ment semmire. Bólintottam, és megkérdeztem:

– Mikor tűnt el?

– Egy délután, egy hónappal ezelőtt. Egyszerűen elhajtott a kocsiján egy árva szó nélkül. A kocsit megtalálták valahol egy magángarázsban.

– Megtalálták?

Most ravasz volt. Az egész testén látszott, hogy felenged benne a feszültség. Aztán győzelmesen elmosolyodott:

– Tehát apa nem mondta el magának. – A hangja csaknem örömteli volt, mintha túljárt volna az esze-men. Talán túl is járt.

– Csakugyan beszélt Mr. Reganról. De nem emiatt hívatott el. Ezt akarta hallani tőlem?

– Nyugodt lehet, teljességgel közömbös számomra, hogy mit hallok magától.

Ismét felálltam.

– Akkor én mennék.

Nem szólt semmit. Odamentem a magas, fehér ajtóhoz, amelyen bejöttem. Ahogy visszanéztem, az ajkát beharapta a fogai közé, és úgy rágcsálta, mint kutya-kölyök a szőnyeg rojtjait.

Lementem a csempézett lépcsőn az előcsarnokba, akkor, kezében kalappal, elösuhan valahonnan a komornyik. Feltettem, s ő közben kitarta előttem az ajtót.

– Ön tévedett – jegyeztem meg. – Mrs. Regan nem óhajtott beszélni velem.

Meghajtotta ezüstös fejét, és ennyit mondott udvariasan:

– Sajnálom, uram. Gyakran előfordul, hogy tévedek. – Becsukta mögöttem az ajtót.

A lépcsőn álltam, megszívtam a cigarettámat, és végignéztem a teraszok során, melyek egymást követték virágágyaikkal és nyírott fáikkal, le a magas vaskerítésig, amely aranyozott lándzsákkal a tetején a birtokot szegélyezte. Két terméskő támfal között kanyargó kocsibehajtó vezetett lefelé a nyitott vaskapuhoz. A kerítésen túl, mérföldeken át a menedékes hegyoldal következett. Odalent, messze, alig kivehetően látszott néhány a régi olajmezők fa fúrótornyaiból, melyekből a Sternwoodok vagyona született. Az olajmező legnagyobb része jelenleg nyilvános park volt, melyet Sternwood tábornok hozatott rendbe és adományozott a vá-

rosnak. Egy kis része azonban még mindig üzemben volt, s egy-egy kútcsoport öt-hat hordónyi olajat szivattyúzott fel naponta. Sternwoodéknak, amióta felköltöztek a hegyre, nem kellett többé beszívniuk az áporodott olaj és víz poshadt szagát, de ha kitekinettek az elülső ablakaikból, változatlanul láthatták, mi tette őket gazdaggá. Ha ugyan akarták látni. Amit nemigen hiszek.

Teraszról teraszra mentem lefelé egy téglauton, majd végig a kerítés belső oldala mentén, aztán ki a kapun, oda, ahol a kocsimat hagytam az utcán, egy dél-amerikai borsfa alatt. A dombok felől már dörgött, s a hegyek felett bíborvörös és fekete csíkos volt az ég. Nagy zivatar volt kitörőben. A levegőben ott érződött az eső párás lehelete. Mielőtt lefelé indultam a városba, felhúztam a kocsni vászontetejét.

Szép lába volt. Ezt meg kell adni. Finom emberek, ő is, az apja is. Lehet, hogy a tábornok csak próbát akar velem tenni; amivel megbízott, ügyvédi feladat. Ha kiderülne, hogy Mr. Arthur Gwynn Geiger (Könyvritkaságok és Bibliofil Kiadványok) közönséges zsaroló, még akkor is ügyvédi feladat. Hacsak nem rejlik sokkal több a dolog mögött, mint amennyi első pillantásra látszik. Így, hamarjában, az a gyanúm támadt, hogy lesz mivel szórakoznom, amíg ezt kitálalom.

Elhajtottam a hollywoodi közkönyvtárba, és átfutottam egy *Nevezetes első kiadások* című dohos kötetet. A félórányi lapozgatás éppen meghozta az étvágyamat.

A. G. Geiger üzlete a sugárút északi oldalán állt, nem messze Las Palmastól. Középen, mély benyúlóban volt a bejárati ajtó, s a sárgaréz keretes ablakok mögött spanyolfal állt, így az üzlet belsejébe nem láttam be. A kirakatok tömve voltak keleti csecsebecsékkal. Nem tudtam megállapítani, van-e közöttük valódi érték, minthogy magam nem gyűjtöm a régiségeket, eltekintve a kifizetetlen számláktól. A bejárati ajtót egy szál sima üveglap alkotta, de ezen át sem láttam többet, annyira sötét volt az üzlet belsejében. A bolt mellett egyfelől az épület kapuja nyílt, a másik oldalon egy csillogó, finom ékszerüzlet. Az ékszerész a boltja ajtajában állt, egyik sarkáról a másikra billegett, láthatóan unatkozott: magas, elegáns, ősz hajú zsidó, vékony anyagú, sötét ruhában, a jobb kezén mintegy kilenckarányi gyémánttal. Ahogy Geiger boltjába befordultam, ajka beavatott, finom mosolyra húzódott. Eleresztettem az ajtót, mely csendesen becsukódott, s beljebb mentem a faltól falig húzódó, vastag, sötét-kék szőnyegen. Néhány kék bőrfotel állt az üzletben, mellettük dohányzóállványok. Fényes, keskeny asztalokon aranyozott bőrkötésű könyvek díszeltek két-két könyvtámasz között. A falakon függő üvegszekré-

nyeket további aranyozott bőrkötésű könyvek töltöték meg. Finom holmi volt, az a fajta könyv, amelyet méterszám vásárolnak meg pénzes vállalkozók, aztán beleragasztatják valakivel a kötetekbe az ex librist. Háttul közfal emelkedett, erezett fából, a közepén csukott ajtó. A közfal és az üzlet fala által alkotott sarokban, kis íróasztal mögött, melyen faragottfa-lámpa állt, egy nő ült.

Lassan felemelkedett, és felém kígyózott testhezálló, fekete ruhájában, mely elnyelt minden fényt. Hosszú combjai voltak, s volt a járásában valami ismerős, egy bizonyos ritmus, amellyel eddig nem kimondottan könyvkereskedésekben találkoztam. Platinaszőke volt, a szeme zöldes, a szempillája aláárnyékol, s simán hátrafésült haja szabadon hagyta két fülét, melyekben két nagy achát fülbevaló gombja csillogott. A körmeit ezüstszínűre lakkozta.

Előrejtött: épp annyi nemiség áradt belőle, amivel egy üzletember nyugodt ebédjét tönkretelheti; megbillettette a fejét, hogy puhán fénylő hajában helyresimítson egy rakoncátlan, de nem túl rakoncátlan fűrtöt. A mosolya tapogatózó volt, bár némi rábeszélés árán kedvesnek is elfogadhatta az ember.

– Parancsol valamit? – érdeklődött.

Rajtam volt a szarukeretes napszemüvegem. Elváltoztatott, vékony, csicsergő hangon kérdeztem:

– Akadna egy 1860-as kiadású *Ben Hur*-ja?

Hajszál híján azt mondta, hogy „He?”, végül azért lenyelte. Ridegen mosolygott:

– Első kiadás?

– Harmadik – válaszoltam. – Tudja az, amelyiknek a 116-ik oldalán az erratum található.

– Attól félek, hogy nincsen – pillanatnyilag.

– És az 1840-es Chevalier Audubon, az egész sorozat, természetesen?

– Öö... nincsen, pillanatnyilag nincs – válaszolta mogorván. E pillanatban már csak egy hajszálon függött a mosolya, és érdekes lett volna megtudni, hogy mi lesz, ha le talál pottyanni az arcáról.

– Önök ugye foglalkoznak könyvárusítással? – kérdeztem udvarias fejangomon.

Végigmért. Mosolynak nyoma sem volt már az arcán. A pillantása csaknem egészen kemény lett. A testtartása igen egyenes és merev. Az üvegezett polcok felé intett ezüstre lakkozott körmeivel:

– Ezek mire emlékeztetnek... grapefruitra? – érdeklődött csípősen.

– Ó, tudja, az ilyesmi engem nemigen érdekel: feltehetően tele van acélmetszetekkel, két pennyt ér a színes, egyet a sima. A szokásos hétköznapi holmi. Nem. Sajnálom. Nem.

– Értem. – Igyekezett ismét mosolyt erőszakolni az arcára. Mérges volt, mint egy mumpszos városatya. – Esetleg Mr. Geiger... de ő pillanatnyilag nincs itt. – A pillantása engem tanulmányozott óvatosan. Annyit értett a könyvritkaságokhoz, mint én egy bolhacirkusz igazgatásához.

– Netán később bejön?

– Félek, hogy később estig már nem várható.

– Nagy kár – válaszoltam. – Ó, be nagy kár. Leülök, és elszívok egy cigarettát ezeknek a foteleknek egyikében. Viszonylag szabad a délutánom. Nincs egyéb gondom, mint a trigonometria-feladatomban.

– Hogyne – mondta ő. – Ho-ogyne, tessék.

Elterpeszkedtem az egyik karosszékből, és rágyújtottam a dohányzóállványra odakészített, kerek nikkel öngyújtóval. A nő egy helyben állt, alsó ajkát beharapta, a szemében némi zavar tükröződött. Végül bólintott, lassan sarkon fordult, és visszament a sarokba, az asztalkájához. A lámpa mögül lesett felém. Keresztbe tettem egymáson a lábaimat, és ásítottam egyet. A nő ezüstre lakkozott körmei az asztalon álló telefon kagylója után nyúltak, de keze félúton lehanyatlott, és dobolni kezdett az asztal lapján.

Csönd úgy öt percen át. Akkor kinyílt az ajtó, és egy magas, kiéhezett tekintetű madár lépett be rajta előkelően, bambusz sétapálcával és nagy orral, betette maga mögött az ajtót, nem hagyva, hogy a rugó csukja be, odalépett az asztalhoz, és letett egy papírba göngyölt csomagot. Zsebéből aranyozott sarkú, csatos irattárcát vett elő, és valamit mutatott a szőkének. A nő megnyomott egy gombot az asztalon. A nyurga szivar odalépett az erezett közfal ajtajához, és kinyitotta, keskenyre, épphogy be tudott csúszni a nyíláson.

Végigszívtam a cigarettámat, és rágyújtottam egy újabbra. Lassan vánszorogtak a percek. Autók túlkölte-
tek, dörögtek a sugárúton. Nagy, vörös helyiérdekű
dübörgött el a bolt előtt. Közlekedési lámpa kattant.
A szőke nő a vállára hajtotta a fejét, s tenyerét a szemé-

hez emelve, az ujjai között lesett felém. Nyílt az ajtó a közfalon, és kisurrant rajta a sétapálcás, nyurga ipse. Újabb, papírba göngyölt csomag volt nála, a formátuma egy nagyobb könyvére emlékeztetett. Odalépett a nő asztalához s fizetett. Úgy távozott, ahogy jött, óvatosan lépkedve, nyitott száján át lélegezve, s ahogy elment mellettem, mogorva oldalpillantást vetett rám.

Felálltam, megböktem a szőke nő felé a kalapom szélét, és kimentem a nyomában. Nyugati irányba tartott, kis, szoros ívben, pontosan a jobb cipője fölött ingatva a sétapálcáját. Nem volt nehéz dolog nyomon követni. Kabátját elég rikító színű lótararóból szabhatták, széles válltöméséből úgy kandikált ki a nyaka, mint egy zeller szára, s a feje ütemre ingott a végén, ahogy járt. Másfél saroknyit haladtunk. A Highland Avenue közlekedési lámpájánál beértem, s hagytam, hogy meglásson. Közömbös, majd hirtelen elkomoruló pillantással nézett felém, s gyorsan elfordult. Áthaladtunk a zöld lámpánál a Highlanden, és mentünk még egy saroknyit. Megnyújtotta lépteit, s hosszú lábával húszyardnyi előnyre tett szert a sarokig. Befordult jobbra. Negyven lépést ment fölfelé, ott megállt, a karjára akasztotta sétapálcáját, s előkotort egy bőr cigarettatárcát a zakója külső zsebéből. Cigaretta-tett a szájába, leejtette a gyufáját, ahogy felemelte, visszanezett, s meglátva, hogy a sarokról figyelem, úgy egyenesedett fel, mintha megbillentette volna valaki hátulról. Szinte porzott az aszfalt a lábai alatt, olyan sebesen eredt neki fölfelé hosszú, esetlen lépteivel, újra meg újra a járdába döfve a sétapálcáját. Most balra

fordult be. Mire odaértem, ahol befordult, legalább fél háztömbnyi előnyre tett szert. Meglihegтетett. Fákkal szegélyezett, keskeny utca volt ez; egyfelől hosszú fal szegélyezte, a másik oldalon három kis zsákutca torkollott belé. A madár eltűnt. Jobbra-balra kémelve tébláboltam a járdán. Azután megláttam valamit a második bungalósoron. La Baba volt a köz neve, csendes hely, két sor, fák árnyékába húzódó bungalóval. Középen, a járda mentén kurtára és zömökre nyírott olasz ciprusok sorakoztak, alakjuk bizonyos fokig az *Ali Baba és a negyven rabló* olajos korszaira emlékeztetett. A harmadik korszó mögött meglibbent egy harsány mintájú kabátújj.

Nekitámaszkodtam az utca egyik borsfájának, és vártam. A dombok felől megint megdördült az ég. A délen tornyosuló, fekete felhőkön visszaverődött a villámok fénye. Néhány tétova esőcsepp toccsant le az aszfaltra, s ötcentes nagyságú foltokat rajzolt rá. A levegő éppolyan mozdulatlan volt, mint Sternwood tábornok orchideaházában. Ismét meglibbent a fa mögött a kabátújj, aztán kibukkant egy nagy orr, egy fél szem és egy kevés vörössesszőke haj, melyről hiányzott a kalap. A fél szem felém bandzsított. Majd eltűnt. Aztán felbukkant a párja a fa túlsó oldalán: akár a fako-páncs. Eltelt öt perc. Ennyi elég is volt neki. Az ilyenek rongyból vannak az idegei. Hallottam, hogy gyufa sercen, aztán fütyürészni kezd valaki. Egy sötét árnyék a következő fához surrant a fűvön. S máris egyenesen felém tartott a járdán, a sétapálcáját lóbálva, fütyörészve. Savanyú fütyörészés telt csak tőle, vibrált az ide-

gességtől. Tétován felfelé bámultam a sötét égre. Nem volt egészen tízlábnyira, ahogy elhaladt mellettem, s felém se pillantott. Most már biztonságban érezte magát. Megszabadult a szajrétól.

Figyeltem, ameddig el nem tűnt, aztán felfelé indultam a La Baba járdáján, és széthajtottam a harmadik ciprus ágait. Kivettem az ágak közül egy becsomagolt könyvet, a hónom alá dugtam, és továbbmentem. Senki sem kiáltott utánam.

A sugárútra visszaérve beléptem egy drug-store-ba, és a telefonfülkében kikerestem Mr. Arthur Gwynn Geiger lakáscímét. A Laverne Terrace-on lakott, a Laurel Canyon Boulevard egyik fölfelé vezető mellékutcájában. Bedobtam az ötcentesemet, és feltárcsáztam a számát, csak az érdekesség kedvéért. Nem vették fel a kagylót. Fellapoztam a szakmai útmutatót, és találtam benne két könyvkereskedést néhány utcányira onnan.

Az első a sugárút északi oldalán nyílt: irodafelszereléseket árusító, hatalmas, földszinti helyiség, s nagy tömeg könyv a félemeleten. Nem erre volt szükségem. Átvágtam az utcán, s kétsaroknyit haladva keleti irányban, megtaláltam a másikat. Ez már jobban hasonlított ahhoz, amit kerestem: szűk, zsúfolt kis üzlet volt, a padlótól a mennyezetig tömve könyvekkel, bent négy-öt böngésző töltötte azzal az idejét, hogy összefogdossa az új borítókat. A kutya sem törődött velük. Beljebb hatoltam az üzletbe, beléptem egy válaszfal ajtaján, s ott sötét hajú, apró asszonyt találtam; egy jogi szakkönyvet olvasott az asztala mellett. Kinyitottam az asztalon a tárcámat, hogy egy pillantást vethessen a belső lapjához erősített jelvényre. Megnézte, levette a szemüvegét, és hátradőlt a székében. Eltettem a tárcá-

mat. Az okos zsidó nőknél gyakori, finoman metszett arca volt. Nézett, s nem szólt semmit.

– Kérhetek öntől egy szívességet, egy igen kis szívességet? – kérdeztem.

– Miről van szó? – Puhán rekedt volt a hangja.

– Ismeri a Geiger-féle üzletet a túloldalon, kétsaroknyira innen nyugat felé?

– Valószínűleg jártam már arra.

– Könyvesbolt – mondtam én. – Nem olyan könyvesbolt, mint az öné. Ezt ön is tudja.

Leheletnyire elhúzta a száját, és nem szólt semmit.

– Ismeri Geigert látásból? – kérdeztem.

– Sajnálom. Nem volt szerencsém Geiger úrhoz.

– Akkor nem tudja megmondani nekem, milyen a külseje?

Még jobban elbiggyesztette a száját.

– Miért tudnám?

– Semmiért. Ha nem akarja megmondani, nem kényszeríthetem rá.

Kinézett a közfal ajtaján, majd visszadőlt a székébe.

– Seriffcsillag volt, amit mutatott?

– Tiszteletbeli és helyettesi. Nem jelent semmit a világon. Annyit ér, amennyit az ócskás ad a rézért.

– Értem. – Egy csomag cigaretta után nyúlt, kirázott belőle egyet, és kiemelte a szájával. Tüzet adtam. Megköszönte, hátradőlt ismét, és végigmért a füstön át. Óvatosan kérdezte:

– Meg akarja tudni, hogy hogy néz ki, de úgy, hogy ne kelljen beszélnie velem?

– Nincs ott – válaszoltam.

– Felteszem, hogy előbb vagy utóbb azért előkerül.
Végül is az övé a bolt.

– Egyelőre nem akarok találkozni vele.

Ismét kinézett a nyitott ajtón. Megkérdeztem:

– Ért valamit a könyvritkaságokhoz?

– Tegyen próbát.

– Tudna szerezni nekem egy 1860-as Ben Hur-t, a harmadik kiadást, a 116. oldalon a kétszer nyomtatott sorral?

Félretolta a sárga fedelű jogi szakkönyvet, egy vastag kötet után nyúlt, belelapozott, megtalálta a keresett oldalt, és megnézte.

– Senki sem tudna – mondta, miközben fel sem nézett a könyvből. – Nem létezik ilyen.

– Ahogy mondja.

– Mi az ördögöt akar ezzel mondani?

– A Geiger boltjában ülő nőnek fogalma sincs erről. Felpillantott.

– Értem. Maga kezd érdekelni engem. Egy kicsit.

– Magánhekus vagyok, egy megbízáson dolgozom. Talán túl sokat kérdezősködöm. Bár nekem valahogy nem tűnt túl soknak.

Lágy, szürke füstkarikát fújt, és keresztüldugta rajta az ujját. A karika foszlányokra szakadt. Kimért, közböbs hangon mondta:

– A negyvenötön még innen, amennyire meg tudom ítélni. Közepes termetű, kövérkés. Körülbelül százhatvan font lehet. Kövér arc, Charlie Chan-bajusz, vastag, puha nyak. Puha az egész ember. Jól öltözött, kalap nélkül jár, úgy tesz, mintha értene a régiségek-

hez, de fogalma sincs róluk. Ja, igen. A bal szeme üveg-
ből van.

– Jó hekus lenne önből – jegyeztem meg.

Visszatette a kézikönyvet az íróasztala végében álló
nyitott polcra, és ismét felütötte az előtte fekvő jogi
munkát.

– Bízom benne, hogy mégsem – válaszolta. Majd
feltette a szemüvegét.

Megköszöntem a felvilágosítást, és kifelé indultam.
Közben megeredt az eső. Futottam, hónom alatt a be-
csomagolt könyvvel. A kocsim egy mellékutcában állt,
amely szinte pontosan Geiger boltjával szemben sza-
ladt bele a sugárútba. Alaposan eláztam, mire odaér-
tem. Bebújtam a kocsiába, feltekertem mind a két ab-
lakot, és megtörölgettem a csomagot a zsebkendőm-
mel. Azután kibontottam.

Nagyjából persze sejtettem, hogy mi lehet benne.
Súlyos könyv, drága kötés, szép nyomás kézi szedés-
sel, finom papíron. Tele egész oldalas művészfotókkal.
Kép és szöveg: egyaránt leírhatatlan mocsok. Nem volt
új példány. Az elülső, üres oldalra dátumokat pecsét-
eltek, a kivitel és a visszahozás időpontját. Könyvtári
könyv. Kölcsonkönyvtár, kifinomult disznóságok ter-
jesztésére.

Visszacsomagoltam a könyvet, és elzártam az ülés
mögé. Egy ilyen jellegű szennyes üzlet, kint a sugár-
úton, mindenki szeme előtt, nyilván komoly hatósági
védelmet igényelt. Ott ültem, mérgeztem magamat
a cigarettafüsttel, hallgattam az esőt, és gondolkoz-
tam a dolgon.

Az eső megtöltötte a csatornanyílásokat, és térdmagaságig fröcskölt föl a kövezetről. Pisztolycsőként csillogó köpenybe öltözött, testes zsaruk vihogó lányokat cipeltek át nagy élvezettel a tócsákon. Az eső vadul dobolt a kocsi tetején, s a vászontető szivárogni kezdett. A kocsi padlóján szép kis tócsává állt össze a víz, legyen miben tartanom a lábamat. Az elején jártunk az ősznek, korán jött ez a nagy eső. Belebújtam az esőkabátomba, és rövidvágtaiban eljutottam a legközelebbi drug-store-ig, ott vásároltam magamnak egy fél liter whiskyt. Ahogy visszakerültem a kocsiba, meghúztam, épp eléggé ahhoz, hogy melegen és ébren tartson. Rég túl voltam már a megengedett parkolási időn, de a zsarukat teljesen lekötötte a feladat, hogy lányokat cipeljenek át a tócsákon, meg a sípjukat fújják, így nem állt módjukban velem foglalkozni.

Az eső ellenére, vagy talán éppen amiatt, Geigernél nem szünetelt a forgalom. Igen előkelő kocsik álltak meg a bolt előtt, és igen előkelő külsejű emberek járkáltak ki és be papírba burkolt csomagokkal az ajtón. Nem csak férfiak voltak közöttük.

Ő maga négy óra körül bukkant föl. Az üzlet előtt megállt egy krémszínű kupé, s egy pillanatig láttam

a kövér arcot meg a Charlie Chan-bajuszt, ahogy kisorsrant a kocsiból, és beszaladt az üzletbe. Kalap nélkül volt, és öves, zöld esőkabátot viselt. Az üvegszemét nem láttam ilyen távolságból. Magas, jóképű fiú jött elő az üzletből, bőrzekében, és elvitte a kocsit, befordult vele a mellékutcába, aztán gyalog jött vissza, csillogó fekete haján gyöngyözött az eső.

Megint eltelt egy óra. Besötétedett, és az eső homályába vesző üzletek fényeit felitatta a fekete utca. Mérgező villamoscsengők csörömpöltek. Úgy öt óra tizenötökor kijött a Geiger-féle üzletből a magas, bőrzekés fiú az esernyővel, és a krémszínű kupéért ment. Mire előhozta, kijött Geiger, és a magas fiú Geiger kópász feje fölé tartotta az esernyőt. Azután összecsukta, lerázta róla a vizet, és benyújtotta a kocsiba. Visszasietett az üzletbe. Begyújtottam a motoromat.

A kupé nyugati irányban indult el a sugárúton, következésképpen vissza kellett kanyarodnom bal felé, fittyet hányva a közlekedési szabályoknak és friss keletű haragosaimnak, köztük egy villamosvezetőnek, aki kidugta a fejét az esőbe, úgy ordított utánam. A kupé két keresztutcánnyal előttem járt, mire sikerült jó irányba beállnom. Reméltem, hogy Geiger hazafelé tart. Kétszer vagy háromszor megpillantottam, aztán láttam, hogy befordul észak felé, a Laurel Canyon Boulevard-ra. Az emelkedő közepe táján balra fordult, és a Laverne Terrace elnevezésű kanyargó, esőmosta betonszalagon hajtott tovább. Keskeny utca volt, egyik oldalán magas kőfal, a másikon elszórt, nyárilak-szerű házak, melyek lefelé épültek, s tetejük

nem sokkal emelkedett az úttest szintje fölé. Az elülső ablakokat élő sövények és bokrok takarták. Köröskörül csöpögött a víz a csatakos fákról.

Geiger kocsiján égtek a lámpák, az enyémen nem. Gyorsítottam, megelőztem a kanyarban, menet közben leolvastam egy házról a számot, és a következő saroknál visszafordultam. Addigra ő már megállt. A reflektor fényei egy kis ház mellett lefelé irányultak a garázkapura; a ház előtt doboz alakú, négyszögletes élő sövény állt, úgy rendezve, hogy teljesen fedje a bejárati ajtót. Figyeltem, ahogy nyitott esernyővel a feje fölött kijön a garázból, és bemegy a sövényen át a házba. Látszott rajta, hogy eszébe sem jut, hogy valaki követheti. Villanyfény gyúlt a házban. Legurultam a Geigeré fölött levő házig, mely üresnek látszott, bár nem volt rajta a „Kiadó” tábla. Ott leálltam, kiszellőztettem a kocsimat, húztam egyet az üvegből, és ültem a helyemen. Nem tudtam, hogy mire várok, de valami azt súgta, hogy várjak. Ólomlábban vánszorogtak a percek.

Két kocsi jött felfelé, és áthaladt a gerincen. Nagyon csendes utca volt ez. Valamivel hat óra után várakozó kocsilámpák fénye közeledett az eső függönyén át. Addigra már koromsötét volt. Kocsi fékezett Geiger háza előtt. Halványan fénylettek reflektorainak izzószálai, majd kihunytak. Nyílt az ajtaja, és egy nő szállt ki belőle. Apró, karcsú nő, kackiás kis kalapban és áttetsző esőkabátban. Bement a puszpángbokrok útvesztőjén. Halk csengőszó, fény az esőn át, csapódó ajtó zaja, csönd.

Zseblámpát vettem elő a kocsiajtóm zsebéből, lementem, és megtekintettem a járművet. Vászontetős Packard volt, vörösesbarna vagy sötétbarna. A bal oldali ablaka le volt tekerve. Kitapogattam a forgalmi engedély tokját, és rávilágítottam. A kocsi Carmen Sternwood nevére volt bejegyezve, cím: Alta Brea Crescent 3765, West Hollywood. Visszamentem a saját kocsimhoz, és ültem, csak ültem. A tetőről eső csöpögött a térdemre, a gyomromat égette a whisky. Több kocsi nem jött fölfelé. A ház, amely előtt én parkoltam, sötét maradt. Épp megfelelő környéknek látszott, ha valakinek csúnya szokásai vannak.

Hét óra húszkor egyetlen villanással éles, fehér fény ömlött ki Geiger házából, mint egy nyári villám. Amint a sötétség ismét ráborult a házra s elnyelte, vékony, csilingelő sikoltás hallatszott s veszett el az esőáztatta fák között. Még mielőtt a visszhangja elhalt, én kint voltam a kocsimból, úton a ház felé.

Nem volt félelem ebben a sikolyban. Részben gyönyörteljes sokk, részben részegség csengett ki belőle, s volt valami félreérthetetlenül idiotikus mellékszöngéje. Ocsmány egy hang volt. Fehérbe öltözött emberek jutottak eszembe róla, és zárt ablakok s kemény, szűk gyermekágyak, csuklóra és bokára pántolható bőrszíjakkal. Mire megtaláltam a sövényen a nyílást, és körbebotladoztam a bejárati ajtót rejtő szöglet körül, már ismét tökéletesen néma volt a Geiger-féle barlang. Az ajtón kopogtató lógott: vaskarika egy oroszlán szájában. A kezem kinyúlt érte, megfogtam. Ugyanabban a pillanatban, mintegy adott jelre, három lövés

dördült a házban. Aztán elmosódó hang hallatszott, mely hosszú, keserves sóhajtás is lehetett. Majd egy halk, bizonytalan puffanás. Azután gyors léptek a házból – távolodva.

Keskeny betonjárda vezetett a bejárati ajtóhoz, mint egy árok fölötti kis híd ívelte át a hézagot a ház fala és a töltés között. Mellette nem volt tornác, szilárd talaj, semmiképp sem lehetett körbekerülni a ház hátsó frontjához. A hátsó bejáráshoz fából ácsolt lépcső vezetett fel a ház alatti, sikátorszerű utcából. Ezt onnan tudtam, hogy hallottam a lépcsőn lerohanó léptek dobogását. Majd egyszerre feldübörgött egy induló kocs motorja. A hang gyorsan elveszett a távolban. Hallani véltem, hogy a motor hangját még egy kocs visszhangozza, de ebben nem voltam biztos. Előtte a ház néma volt, mint a sír. Nem volt okom a sietségre. Ami ott bent van, az most már ott marad.

Meglovagoltam a járda szélén a kerítést, és messze kihajoltam az elfüggönyözött, de kitámasztott fatáblával álló franciaablakhoz, és megpróbáltam belesni a hézagon a függöny két szárnyának találkozásánál. Láttam a villany fényét a falon és egy könyvespolc végét. Visszamasztam a kis járdára, s annak teljes hosszán meg még egy darabon a sövény mentén nekifutva, a bejárati ajtónak vettem a vállamat. Ostobaság volt. A kaliforniai házakon körülbelül az egyetlen hely az elülső ajtó, ahol nem lehet erővel behatolni. A próbálkozásom nem járt eredménnyel, sajgott tőle a vállam, és veszettül dühös lettem. Megint átmásztam a kerítésen, berúgtam a franciaablakot, s a kalapomat kesztyű-

ként használva, az alsó kis táblából nagyrészt kiemeltem az üvegdarabokat. Most már be tudtam nyúlni, hogy elhúzzam a reteszt, mely az ablakot a párkányhoz rögzítette. A többi egyszerű volt. Felső retesz nem volt az ablakon. A zár engedett. Bemásztam, félresöpörtem arcomból a függöny szárnyait. A szobában levő két ember közül egyiknek sem tűnt fel az a mód, ahogy behatoltam, habár csak egyikük volt halott.

Az egész ház szelvében végignyúló, tágas szobába jutottam. Alacsony gerendamennyezet, kínai hímzészcsíkokkal díszített, barna vakolatú fal, a falon erezett fakeretben kínai és japán nyomatok. Alacsony könyvespolcok, egy rózsaszínes, vastag kínai szőnyeg, melyben egy hétig elcserkészhett volna egy teknősbéka, anélkül hogy egyszer ki kellene dugnia az orrát a bolyhok közül. A padlón szerteszét szórva párnák meg furcsa selyemdarabok heverték, mintha a ház lakójának elemi szükséglete lett volna, hogy bárhová nyúl, a keze ügyébe essék valami babrálnivaló. Egy fáradtrózsaszín kárpitozású, széles, alacsony pamlag is állt a helyiségben. Rajta egy halom ruha, közte halványlila selyem fehérnemű. Nagy, faragott lámpa, állványon, aztán két másik állólámpa halványzöld ernyővel, hosszú rojtokkal. Egy fekete íróasztal, a sarkain faragott Gorgó-fők, mögötte sárga szaténpárna egy faragott támlájú és karú, fényes, fekete székben. Furcsa illatkeverék lengte be a helyiséget, s ebből e pillanatban a füst nélküli lőpor csípős párája és az éter beteges illata érződött a legáthatóbban.

A szoba egyik végében kis pódiumfélén volt elhelyezve az a magas támlájú tíkfa szék, melyben Miss

Carmen Sternwood foglalt helyet egy rojtos, narancs-színű sálon. Egészen egyenes tartással ült, két keze a szék karján, térdei szorosan összezárva, teste egy egyiptomi istennő pózába meredve; az állát előreszegezte, s szétnyíló ajkai között megcsillantak apró, fényes fogai. Szeme tágra nyílt. A sötét, palaszínű szivárványhártya egészen elnyelte a szembogarát. Vad tekintet volt ez. Úgy látszott, mintha nem volna öntudatánál, testtartása azonban ellentmondott ennek. Mintha gondolatban valami rendkívül fontos feladattal foglalkozna, és fényesen oldaná meg. Szájából bádorgörögésű kuncogás hallatszott, ám ez mit sem változtatott az arckifejezésén, mozdulatlan maradt az ajka.

Hosszú, zöld köves fülbevalót viselt. Szép pár fülbevaló volt, belekerülhetett vagy kétszáz dollárba. Egyéb öltözék nem volt rajta.

Szép teste volt, kicsi, izmos, tömör, ruganyos és telt. Bőre reszketeg gyöngyházfénnyel verte vissza a vilányvilágítást. Lábából némileg hiányzott az az élveteg szépség, amely Mrs. Reganét jellemezte, de szép láb volt az övé is. Zavar vagy izgalom nélkül néztem végig rajta. Mint meztelen nő számomra egyszerűen ott sem volt. Kokainista volt, semmi több. Számomra ő mindig csak kokainista maradt, és semmi több.

Levettem róla a tekintetemet, s Geiger felé fordultam. A hátán feküdt a padlón, a kínai szőnyeg rojtjai mellett, egy totemoszlop külsejű valami előtt. Az oszlop faragott profilja sasfejre emlékeztetett, melynek nagy, kerek szemét egy fényképezőgép lencséje alkotta. A lencse a székben ülő, meztelen lányra szegeződött.

A totemoszlop oldalához csatolt foglalatban még benne volt a megfeketedett villanókörte. Geiger a lábfejét vastag, filctalpú kínai papucsba bújtatta, lábszárát fekete szaténpizsama fedte, a felsőtestét pedig hímzett kínai kabát, melynek elülső részét csaknem teljesen elöntötte a vér. Üvegszeme fényesen csillogott rám, s messze ez volt rajta a legéletszerűbb. Első pillantásra meg lehetett állapítani, hogy az általam hallott három lövés közül egy sem tévesztett célt. Visszavonhatatlanul halott volt.

Én a vakukörte felvillanó fényét láttam. A tébo-lyult sikoly volt az elkábított, meztelen lány válasza erre a villanásra. A három lövés pedig arról tanúskodott, hogy valakinek támadt egy ötlete, hogyan lehetne újabb fordulatot adni az eseményeknek. Annak a tag-nak, aki azután lement a hátsó lépcsőn, bevágta ma-gát a kocsijába, és elrobogott. Bizonyos fokig tudtam értékelni a szempontjait.

A fekete asztal szélén, egy hasas korsóban levő fo-lyadék mellett két vékony falú, arannyal erezett pohár állt piros lakktálcán. Kihúztam a dugót az üvegből, és beleszagoltam az italba. Éterszaga volt, és még valami más, talán laudánium. Sosem kóstoltam ezt a keveré-ket, de szépen illett a Geiger-féle háztartáshoz.

Hallgattam a tetőn és az északi ablakokon doboló esőt. Kintről nem hallatszott hang, sem autók, sem szir-énák, csak az eső kopogott. Odaléptem a pamlaghoz, kibújtam az esőköpenyemből, és beletúrtem a lány le-dobált ruháiba. Halványzöld, nyersgyapjú ruhája volt, bebújós szabású, háromnegyedes ujjal. Úgy gondol-

tam, hogy ezzel elboldogulok. Amellett döntöttem, hogy a fehéreneműt hagyom, nem lelki finomságból, hanem mert nem tudtam elképzelni magamat, ahogy ráadom a kismadrágot, vagy becsatolom a melltartóját. Odavittem a ruhát az emelvényen álló tífka székhez. Sternwood kisasszony is éterszagtól bűzlött már messziről. A bádogszerű, kuncogó hang nem maradt abba, és egy kevés hab szivárgott lefelé az állán. Megütöttem az arcát. Pislantott egyet, és abbahagyta a kuncogást. Megpofozgattam még egyszer.

– Gyerünk – szóltam vidáman. – Legyen jó kislány. Rajta, most szépen felöltözünk.

Rám meredt, s palaszín szemei éppolyan kifejezőtelenek voltak, mint két nyílás egy álarcon.

– Meme-menjen a fefe-fenébe – jegyezte meg.

Újból pofozgatni kezdtem. Nem bánta a pofonokat. Nem is térítették magához. Munkához láttam a ruhával. Azt se bánta. Hagyta, hogy felemeljem a karját, aztán szétterpesztette az ujját, mintha ez valami csuda stramm dolog volna. Áthúztam a két kezét a ruha ujjain, lehúztam a hátán a ruhát, és fölállítottam. Kuncogva a karjaim közé zuhant. Visszaültem a székbe, felhúztam rá a harisnyáját meg a cipőjét.

– És most gyerünk, jár a baba – mondtam. – Jár a baba, jár.

A baba járt. Eközben hol a fülbevalói ütődtek a mellkasomhoz, hol olyan szép egyszerre léptünk, mint a balett-táncosok. Elmentünk Geiger holttestéig és vissza. Engedtem, hadd nézze meg. Tetszett neki a látvány, úgy találta, hogy stramm dolog. Kuncogott,

és megpróbálta ezt tudtomra adni, de csak bugyborékkolt. Visszasétáltattam a pamlaghoz és lefektettem. Kétszer felcsuklott, kuncogott egy keveset, azután elaludt. A zsebembe gyömösöltem a holmiját, és megkerültem a totemoszlopfélét. A fényképezőgép ott volt rendben a helyén, beépítve, a lemezkazetta azonban hiányzott belőle. Körülnéztem a padlón; arra gondoltam, hogy esetleg kivehette, még mielőtt keresztüllőték. A lemezkazetta nem volt sehhol. Megfogtam a halott hideg, ernyedt kezét, és egy kissé oldalt fordítottam. A kazetta sehhol. Nem volt ínyemre ez a fejlemény.

A szoba hátulsó ajtaján kiléptem a hallba, és átku-tattam a házat. Jobb felől nyílt a fürdőszoba, mellette egy zárt ajtó, hátul pedig a konyha. A konyhaablakot felfeszítették. A roló nem volt a helyén, s látszott a párkányon, ahol az akasztóját kitepték. A hátsó ajtó nyitva állt. Úgy hagytam, és benéztem a hallból balra nyíló hálószobába. Tiszta volt, aprólékos gonddal berendezett és nőies. Az ágyon fodros takaró. Egy hármas tükör előtti öltözőasztalon kölni állt, mellette zsebkendő, némi aprópénz, egy férfi fésűje, keféje és egy kulcskészlet. A faliszekrényben férfiruha, az ágytakaró fodros szegélye alatt férfitapucs. Geiger szobája. A kulcskészletet magamhoz véve visszamentem a napaliba, és átkutattam az íróasztalt. A legmélyebb fiókban zárt acélkazettát találtam. Az egyik kulcs beleillett. Nem volt benne egyéb, csak egy sötétkék, bőrkötéses könyv, betűrendes mutatóval, a lapokon nagy mennyiségű titkosírás, ugyanazzal a nyomtatott betűs írással, amellyel a Sternwood tábornokhoz írott leve-

lek készültek. Zsebre vágtam a noteszt, letöröltem az acélkazettát, ahol megérintettem, bezártam az asztalt, zsebre tettem a kulcsokat, eloltottam a gázkandallót, belebújtam a kabátomba, és megpróbáltam magához téríteni Sternwood kisasszonyt. Nem sikerült. A fejébe nyomtam kackiás kis kalapját, becsavartam a felöltőjébe, és kivittem a kocsijához. Visszamentem, eloltottam minden lámpát, becsuktam az elülső ajtót, előkotortam a lány táskájából a kulcsait, és begyűjtöttem a Packardot. Reflektor nélkül gurultunk le a domboldalon. Tíz percbe sem tellett, elértünk az Alta Brea Crescentre. Carmen ezt az időt arra használta fel, hogy horkoljon és étert leheljen az arcomba. Nem tudtam elkerülni, hogy a fejét a vállamra fektesse. Mindössze annyit sikerült elérnem, hogy nem fektette az ölembe.

A Sternwood-ház oldalbejáratának ólomkeretes, keskeny üveglapjai mögött halvány fény derengett. Megállítottam a Packardot a kocsifeljáró alatt, és zsebeim tartalmát kipakoltam az ülésre. A lány az ülés sarkában horkolt, kalapja kackiásan az orrára billent, két keze ernyedten lógott az esőkabát redői között. Kiszálltam, és becsöngettem. Léptek közeledtek vontatottan, mint valami sivár messzeségből. Kitarult az ajtó, és az egyenes tartású, ezüstös hajú komornyik állt előttem. Haja köré glóriát vont az előszobából sugárzó fény.

– Jó estét, uram – üdvözölt udvariasan, és a Packardot nézte mögöttem. Majd tekintete ismét az enyémet kereste.

– Mrs. Regan itthon van?

– Nincsen, uram.

– A tábornok úr alszik?

– Igen. Az esti órák a legkedvezőbbek számára.

– Hogy állunk Mrs. Regan szobalányával?

– Mathildával? Ő itt van, uram.

– Legjobb lesz, ha most lejön. Itt női kézre lesz szükség. Vessen egy pillantást a kocsiba, és meg fogja látni, hogy miért.

Vetett egy pillantást a kocsiba. Visszajött.

– Látom – mondta. – Le fogom küldeni Mathildát.

– Nem árt, ha Mathilda kéznél lesz. Szüksége lehet rá – mondtam.

– Valamennyien igyekszünk kéznél lenni, ha a kisasszonynak szüksége van rá – válaszolta ő.

– Feltételezem, hogy megvan már benne a gyakorlatuk.

Ezt eleresztette a füle mellett.

– No, jó éjt – búcsúztam. – A maga kezébe teszem le a dolgot.

– Tökéletesen rendben van, uram. Hívhatok önnek egy taxit?

– Semmiképp sem – válaszoltam. – Én valójában itt se vagyok. Ha lát, az azért van, mert ébren álmodik.

Erre elmosolyodott. Felém bólintott, én megfordultam, lementem a kocsibehajtón, és kiléptem a kapun.

Tíz keresztutcányi gyaloglás következett le a kanyargó, esőverte utcákon, a kitartóan csöpögő fák alatt, el a hatalmas, kísérteties telkeken álló, nagy házak kivilágított ablakai előtt; fentről, a hegyoldalról ereszcatornák néztek rám, bizonytalanul kirajzolódó kötegekben, házormok, kivilágított ablakok, távolian és elérhetetlenül, mint erdei boszorkánytanyák. Egy pazarló fényben úszó benzintöltő állomásnál bukkan-
tam ki; a páralepte ablak mögött, fehér sapkában, sötétkék viharköpenyben unatkozott a benzinkutas; újságot olvasott. Megindultam befelé, aztán meggondoltam. Úgyis bőrig áztam már. És egy ilyen éjszakán

megőszülhet az ember, amíg taxit kap. Ráadásul a taxi-sofőröknek jó az emlékezetük.

Valamivel több, mint félórányi szorgos gyaloglásba került, amíg visszaértem a Geiger-házhoz. Senki nem járt ott, az utcán nem állt kocsi, csak az enyém a szomszéd ház előtt. Olyan lehangoló látványt nyújtott, mint egy kutya, akit elveszített a gazdája. Kihalásztam a kocsiból a whiskysüvegemet, ami maradt még benne, annak a felét leöntöttem a torkomon, aztán beszálltam, és rágyújtottam. Félig szívtam a cigarettámat, aztán eldobtam, megint kiszálltam a kocsiból, és lementem Geiger házához. Kulccsal kinyitottam az ajtót, és beléptem a nyugodt, meleg sötétségbe. Ott álltam, csendesen csöpögött rólam a víz a padlóra, s hallgattam az eső hangját. Kitapogattam a villanykapcsolót, és felkattintottam.

Az első, amit észrevettem, az volt, hogy a falról hiányzik két hímezett selyemcsík. Nem számoltam meg őket, de az a meztelen, barna vakolat kiáltóan árulkodott. Beljebb léptem, és meggyújtottam még egy lámpát. A totemoszlop felé fordultam. A lábánál, a kínai szőnyeg szélén túl, újabb szőnyeget terítettek a padlóra. Az előbb ez nem volt ott. Geiger teste volt ott. S Geiger teste eltűnt.

Ez ijesztő volt. Beharaptam az ajkamat, és farkaszemet néztem a totemoszlopba rejtett üvegszemmel. Még egyszer végigkutatattam a házat. Mindent pontosan úgy találtam, ahogyan első ízben. Geigerre nem akadtam rá fodros ágyában, sem alatta, sem a faliszekrényben. Nem volt a konyhában, a fürdőszobában

sem. Hátravolt még a hall jobb oldalán levő, bezárt ajtó. Ezt Geiger egyik kulcsa nyitotta. Érdekes szoba volt, de Geigert nem találtam itt sem. Az volt benne az érdekes, hogy annyira különbözött Geiger szobájától. Kemény, rideg, férfias hálószoza, fényezett fapadlóval; a padlón két kis indiai összekötő szőnyeg, két sima szék, egy íróasztal erezett, sötét fából, rajta férfi piperekészlet s magas réz gyertyatartóban két fekete gyertya. Az ágy keskeny volt, szemmel láthatóan kemény, rajta vörösbarna batiktakaró. A szoba levegője hideg volt. Ismét bezártam, letöröltem a zsebkendőmmel a kilincs gombját, és visszatértem a totemoszlophoz. Letérdeltem, és a szőnyeg bolyhainak magasságában az elülső ajtó felé kémleltem. Úgy tetszett, ki tudok venni két ebbe az irányba mutató, párhuzamos barázdát, mintha két cipősarkat húztak volna végig arra. Akárki tette, tudta, hogy mit csinál. A halott emberek többnyire súlyosabbak, mint a megtört szívek.

Nem a rendőrség vitte el. Azok még itt ülnének. Éppen most kezdenének belemelegedni a munkába a zsinórjaikkal, krétadarabjaikkal, fényképezőgépeikkel, az ujjlenyomat-előhívó porukkal meg az ötcentes szivarjaikkal. De még mennyire, hogy itt ülnének! Nem is a gyilkos vitte el. Ahhoz túl sietve távozott. Mindenképpen látta a lányt. Nem lehetett bizonyos benne, hogy az részegebb, semhogy meglátná őt. A gyilkos azóta már úton van távolibb vidékek felé. Nem tudtam rájönni, ki tehette; mindenesetre a magam részéről nem volt kifogásom ellene, ha valaki érdekeinek jobban megfelelt egy eltűnt Geiger, mint egy pusztán

meggyilkolt Geiger. Így lehetőségem nyílt rá, hogy esetleg úgy adjam elő a történetet, hogy Carmen Sternwood jelenését kihagyom belőle. Ismét kulcsra zártam a házat, életre piszkáltam a kocsimat, és hazahajtottam, hogy lezuhanyozzam, száraz ruhát vegyek, és elköltsem késői vacsorámat. Mindezek után csak üldögéltem a lakásban, s töméntelen forró puncsot ittam, miközben megpróbáltam megfejteni a titkosírást Geiger betűrendes, kék noteszében. Biztosan csak egyvalamit lehetett megállapítani: névsor volt lakcímekkel, nyilván a klienseinek a névsora. Több mint négyszáz név. Ez komoly üzletet takart, nem is beszélve arról a mellékesről, amit a zsarolási lehetőségek jelentettek, s ilyen nyilván akadt épp elég. Ebből a névsorból minden egyes név a gyilkosé lehetett. Arra gondoltam, hogy nem lesz irigylésre méltó a rendőrség feladata, amikor ezt a noteszt kézhez kapják.

Amikor lefeküdtem, torkig voltam a whiskyvel és a kudarcokkal, s egy véres kínai kimonóba öltözött férfiről álmodtam, aki egy hosszú, zöld függős, meztelen lányt üldözött; én utánuk rohantam, és megpróbáltam lekapni őket egy üres fényképezőgéppel.

A másnap reggel tiszta, ragyogó napos időt hozott. Felébredve úgy éreztem magamat, mint akinek homokzsákot tömtek a szájába; megittam két csésze kávé, és átfutottam a reggeli lapokat. Nem találtam említést Mr. Arthur Gwynn Geigerről. Éppen a gyűrdéseket igyekeztem kisimítani tönkreázott öltönyömből, amikor megszólalt a telefon. Bernie Ohls hívott, a kerületi ügyész főnyomozója, aki Sternwood tábornokhoz küldött.

– Na, hogy van, öregfiú? – kezdte. Az olyan ember hangján beszélt, akinek nyugodt álma volt, és nincsenek nagyobb adósságai.

– Köszönöm, másnaposan – feleltem.

– Cc, cc. – Szórakozottan nevetett, azután a kelle-ténél egy árnyalattal közömbösebben, amolyan dörzsölt zsaruhangon kérdezte: – Találkozott már Sternwood tábornokkal?

– Aha.

– Végzett valamit az ügyében?

– Túl nedves volt az idő – feleltem, már amennyire ez feleletnek nevezhető.

– Úgy látszik, ez már olyan család, hogy nem áll meg körülötte az élet. Egy nagy Buickjuk ott ázik a lidói halászmóló alatt, a parti hullámverésben.

Olyan erősen szorítottam meg a telefont, hogy kis híján összeroppant a markomban. Visszafojtott lélegzettel hallgattam.

– Na, igen – tette hozzá kedélyesen Ohls. – Egy gyönyörű, új Buick, csupa homok meg tengervíz az egész... Ó, csaknem elfelejtettem. Egy fickó is van benne.

Oly lassan eresztettem ki a levegőt, hogy megállt a szám szélén.

– Regan? – kérdeztem.

– Mi? Hogy kicsoda? Ja, arra a kiszolgált szeszcsempészre gondol, akit az idősebbik lány szedett fel valahol, aztán hozzáment feleségül. Sose láttam. Mit keresne az a víz alatt?

– Ne etessen, ember. Mit keresne a víz alatt akárki?

– Fogalmam sincs róla, öregem. Elszaladok, meg nézem magamnak. Nincs kedve velem tartani?

– De van.

– Vágtasson – mondta. – Megtalál az odúmban.

Nem telt bele egy óra, és megborotválkozva, felöltözve, könnyű reggeli után megérkeztem a törvényszékre. Felmentem liften a hatodik emeletre, s ott hátra, a kerületi ügyész embereinek kis irodahelyiségeihez. Ohls szobája sem volt nagyobb, mint a többi, csak ő egyedül foglalta el az egészet. Az asztalán mindössze egy itatóspárnát tartott, egy olcsó írókészletet, a kalapját és az egyik lábát. Középmagas, szőkés férfi volt, a szempillája sűrű és fehér, a tekintete higgadt, a fogai ápoltak. Olyan embernek festett, akiből tizenkettő esik egy tucatra. Merő véletlenségből tudomásom volt

róla, hogy kilenc embert ölt meg életében – ebből hármat olyan helyzetben, hogy fegyverrel sakkbán tartották, vagy legalábbis azt képzelték, hogy sakkbán tartják.

Felállt, és zsebre vágott egy lapos bádogszelencét, amelyben Entractes nevű játék szivarjait tartotta; a szájában levő szivart fel-le billegtetette, és elmélyülten végigmért, hátravetett fejjel, úgy az orra mentén nézve.

– Nem Regan az – mondta. – Utánanézttem. Regan nagydarab fickó, olyan magas, mint maga, és egy árnyalattal testesebb. Az ott kint egy fiatal srác.

Nem szóltam semmit.

– Mi bírta rá Regant, hogy olajra lépjen? – kérdezte.

– Van ennek köze a maga megbízásához?

– Nem hiszem.

– Ha egyszer egy olyan ipse, aki a szeszforgalomban kezdte, beházasodik egy dúsgazdag családba, aztán búcsút int egy jóképű babának meg törvényes kétmillió dollárnak, az ilyesmi még engem is gondolkodóba ejt. Maga nyilván azt hitte, hogy ez titok.

– Ühüm.

– Oké, őrizze csak a titkait, öregem. Azért szent a béke. – Megkerülte az asztalt, közben megtapogatta a zsebeit, és a kalapja után nyúlt.

– Én nem Regan után kutatok – mondtam.

Bezárta az ajtót, lementünk a szolgálati parkolóhelyre, és beszálltunk egy kis kék személykocsiba. Kifelé haladtunk a Sunset Boulevard-on, s Ohls olykor bekapcsolta a szirénát, hogy átvergődjünk egy közlekedési lámpánál. Tiszta reggel volt, s a levegő éppolyan friss, hogy egyszerűnek és szépnek látsszon tőle

az élet, ha valakinek éppen nincs túl sok töprengeni-
valója. Énnekem volt.

Lido harminc mérföld a parti országúton, az első
tíz ebből városi forgalomban. Ohlsnak háromnegyed
órára volt szüksége ehhez. A háromnegyed órányi út
végén megcsúszó gumikkal fékeztünk egy színeha-
gyott, műmárvány boltív előtt; előkotortam a két lá-
bamat a gumiszőnyegek alól, és kiszálltunk. A kaputól
hosszú móló nyúlt a tengerbe; ezt fehér lécekből ké-
szült korlát szegélyezte. A móló túlsó végén egy csomó
ember hajolt kifelé, a boltív alatt pedig a motoros
rendőr azon volt, hogy egy másik csoportot távol tart-
son a mólótól. Az országút mindkét oldalán kocsik
parkoltak a megszokott, mindkét nembeli dögmada-
rakkal. Ohls megmutatta a motoros rendőrnek a jel-
vényét, kiléptünk a mólóra, s ránk tört az éles halbűz,
melyen az egész éjszakán át tartó, heves esőzés mit
sem enyhített.

– Ott van... az uszályon – mondta Ohls, s kifelé
mutatott játék szivarjával.

Alacsony, fekete uszály simult a pillérekhez a móló
végén, rajta kormányosfülke, mint a vontatókon. Egy
tárgy csillogott a fedélzetén a reggeli napfényben, még
rajta voltak a daruláncok: nagy, fekete autó, króm
díszlemezekkel. A daru karját már visszafordították az
alapállásba, s leeresztették a fedélzet szintjéig. Embe-
rek álltak körül a kocsit. Lementünk a fedélzetre a csú-
szós lépcsőkön. Ohls odaköszönt egy zöld egyenruhás
seriffhelyettesnek és egy civil ruhás férfinak. Az uszály
háromfőnyi személyzete a kormányosfülkének támasz-

kodva bagót rágott. Egyikük vizes haját dörzsölgette egy piszkos törülközővel. Nyilván ő bukott le a víz alá, hogy felrakja az autóra a láncokat.

Megvizsgáltuk a kocsit. Az elülső lökhárítója benyomódott, az egyik reflektor tönkrement, a másik ugyancsak be volt nyomva, de ezen nem tört be az üveg. A hűtőbordák erősen behorpadtak, s a festés meg a nikkelezés összekarcolódott az egészen. A kárpitozás ázott volt és fekete. A gumik, úgy látszott, sértetlenek maradtak.

A vezető még most is a kormánykerék köré fonódva ült a helyén, s feje természetellenesen elcsavarodott a két váll között. Vékony, nem is olyan régen még jóképű, fekete hajú srác volt. Most kékesfehér volt az arca, a szeme tompa fénnel csillogott a félig leeresztett szemhéjak alatt, s nyitott szájában megállt a homok. A jobb halántékán zúzódás vált ki a bőr sápadtságából.

Ohls hátralépett, megköszörülte a torkát, s gyufát tartott kis szivarjához.

– Halljuk az esetet.

Az egyenruhás ember a móló végén ácsorgókra mutatott. Az egyik a korlátot tapogatta ott, ahol a fehér léceket egy széles darabon áttörte valami. A fa vége sárga és tiszta volt a törésnél, mint a frissen fűrészelt fenyőé.

– Ott ment keresztül. Jó erősen kellett belevágódnia. Az eső idelent hamar, már este kilenc tájban elállt. A fa a törésnél belül száraz. Ez azt jelenti, hogy akkor már nem esett. Elég magas volt a víz, különben job-

ban összeütődött volna, de nem magasabb, mint féldagálykor, különben messzebb sodródott volna, és nem alacsonyabb, mint a félapálykor, különben nekiszorult volna a pilléreknek. Ez azt jelenti, hogy este tíz óra körül történt a dolog. Legfeljebb kilenc harminckor, nem korábban. Ahogy reggel a fiúk lejöttek halászni, szépen látni lehetett a vízben, így aztán kiemeltük a darus hajóval, és megtaláltuk benne a halott pasast.

A civil ruhás ember a cipőtalpát húzgálta a fedélzet deszkáján. Ohls egy pillantást vetett felé a szeme sarkából, s a kezében forgatta a kis szivart, mint egy cigarettát.

– Ivott? – Ohls nem fordult személy szerint senkihez.

Az a férfi, aki addig a fejét dörzsölgette, a korlát-hoz lépett, és harsányan megköszönte a torkát, mire mindenki felé fordult.

– Jutott némi homok nekem is – mondta, és köpött egyet. – Annyi nem, mint ennek a havernak, de azért jutott.

– Elképzelhető, hogy részeg volt – mondta az egyenruhás férfi. – Tökegyedül játszott itt az eszét az esőben. Részegen mindenre képes az ember.

– Részegen a fenét – mondta a civil ruhás. – A kézigáz félig van benyomva, s a fickót oldalról fejbe ütöték. Ha az én véleményemet akarja tudni, ez gyilkosság.

Ohls a törülközős ember felé fordult:

– Mi a maga véleménye, mester?

A törülközős ember felnézett, hízelgett neki a kérdés. Elvigyorodott.

– Szerintem öngyilkosság, barátom. Semmi közöm az egészhez, de ha már egyszer kérdezi, szerintem öngyilkosság. Először is, a fickó nyílegyenesen tépett végig a mólón. Csaknem végig tisztán le lehet olvasni a nyomait. Ami azt jelenti, hogy az eső után történt, épp ahogy a seriff mondja. Aztán meg biztosan szemből szaladt neki, különben nem törte volna át a korlátot, és nem landolt volna ilyen szabályosan a négy kérrrel lefelé. Inkább egypárszor megpörgött volna a levegőben. Egyszóval jókora gázzal, derékszögben ment neki a korlátnak. Ez nemcsak félgázzal jött. A kézigáz esés közben is fölengedhetett, mint ahogy a fejét is beverhette zuhanás közben.

– Jó szeme van, mester. A zsebeit kikutatták? – kérdezte a seriffhelyettestől. Az rám pillantott, aztán a kormányosfülke falához támaszkodó legénységre. – Oké – mondta Ohls –, hagyjuk.

Fáradt tekintetű, szemüveges emberke jött lefelé a lépcsőn a mólóról, fekete táskával a kezében. Kikeresett a fedélzeten egy viszonylag tiszta darabot, oda letette a táskáját. Aztán levette a kalapját, és megtörölte a tarkóját, majd kifelé nézett, a tengerre, mintha nem tudná, hogy hol van.

– Ott az üzletfele, doki – mondta Ohls. – Tegnap este bukott le a mólóról. Kilenc és tíz óra között. Egyebet nem tudunk.

A kis ember kedvetlenül nézett a halottra. Megtapogatta a fejét, a homlokán levő zúzódást vizsgálgatta, körbeforgatta két kézzel a fejét, megtapogatta a bordákat. Felemelte a hulla ernyedt kezét, és megnézte

a körmeit. Leejtette, nézte, ahogy leesik. Hátralépett, kinyitotta a táskáját, elővett belőle egy nyomtatott jegyzőkönyvtömböt, és írni kezdett, másolattal.

– A halál nyilvánvaló oka nyaktörés – mondta írás közben. – Eszerint nem sok víz lesz benne. Eszerint most, hogy kikerült a levegőre, hamarosan beáll a me-revség. Jó lesz kiszedni a kocsiból, mielőtt erre sor kerül. Utána nem lenne valami kellemes szórakozás.

Ohls bólintott.

– Mióta halott?

– Nem tudom.

Ohls komoran ránézett, aztán kivette a szájából a kis szivart, és azt nézte mogorván.

– Örvendek az ismeretségnek, professzorom. Egy halottkém, aki az ilyet nem tudja ötpercnyi eltéréssel megállapítani, az nekem új.

A kis ember komoran mosolygott, eltette a jegyzetömbjét a táskájába, és visszatűzte a tollát a mellénysebébe.

– Ha vacsorázott tegnap, és tudom, hogy hánykor vacsorázott, akkor meg fogom mondani. De nem ötpercnyi eltéréssel.

– Hogy kapta ezt a sebet? Esés közben?

A kis ember újra megnézte a sérülést.

– Nem tartom valószínűnek. Valami beburkolt tárgytól származik az ütés. És a bőr alatti vérzés még a halál beállta előtt megindult.

– Szóval, ólmosbot?

– Igen, valószínű. – Az apró törvényszéki orvos bólintott, fölemelte a fedélzetről a táskáját, és vissza-

ment a lépcsőn a mólóra. Egy mentőautó állt be hát-
tal a műmárvány kapuívhez. Ohls rám nézett.

– Mehetünk. Nem nagyon érte meg a kirándulást,
igaz?

Visszamentünk a mólón, és ismét beültünk Ohls
kocsijába. Nagy nehezen megfordult, és visszaindul-
tunk a város felé az esőtől tisztára mosott, háromsávos
országúton, az alacsony, sárgásfehér homokdombok
között, melyeket teraszokra osztottak a rózsaszínű kö-
virózsák. A tenger felett sirályok keringtek, s időnként
lecsaptak valamire a parti hullámverésben, messze,
kint pedig fehér jacht látszott, mintha az égen úszna.

Ohls előreszegte az állát, és megkérdezte:

– Ismerős?

– Hogyne. Sternwoodék sofőrje. Tegnap láttam ná-
luk, épp ezt a kocsit mosta.

– Nem akarom erőltetni, Marlowe. Csak annyit
mondjon, van-e valami kapcsolat a megbízása és a so-
főr között?

– Nincs. Azt sem tudom, mi a neve.

– Owen Taylor. Hogy honnan tudom? Furcsa his-
tória. Vagy egy évvel ezelőtt bevágtuk a zárkába. Állí-
tólag megszöktette Sternwood tábornok kisebbik lá-
nyát Yumába. A lány nővére utánuk szaladt, vissza-
hozta őket, és hűvösre tétette Owent. Másnap aztán
megjelenik a kerületi ügyésznél, és kéri, hogy mentse
ki a fickót a szövetségi államügyész kezéből. Mint
mondja, a srác komolyan gondolta, hogy feleségül ve-
szí a húgát, csak a lány ezt nem fogta föl. Ő mind-
össze egy kis mozgalmasságra vágyott, egypár jó na-

pot akart szerezni magának. Mi elengedjük a srácot, ők pedig szó nélkül újra felfogadják sofőrnek. Nem sokkal később megkapjuk az ujjlenyomatait alapján a jelentést Washingtonból; kiderül, hogy priusza van Indianában: egy hat évvel ezelőtti fegyveres rablótámadás kísérlete. Megúsza hat hónappal, éppen abba a megyei börtönbe került, ahonnan annak idején Dillinger kitört. Minderről tájékoztatjuk Sternwoodékat, ők pedig ott tartják a srácot, mintha mi sem történt volna. Mi a véleménye minderről?

– Furcsa egy család – válaszoltam. – A tegnap este történetekről tudnak?

– Nem. Most akarok felmenni hozzájuk.

– Kímélje meg tőle az öregurat, ha van rá mód.

– Miért?

– Beteg, és egyébként is elég baja van.

– Reganre gondol?

Mogorván néztem rá:

– Nem tudok semmit Reganról, megmondtam.

Nem Regant keresem. Regan tudtommal senkit sem bántott.

– Ó – jegyezte meg Ohls. Elgondolkozva nézett a tenger felé, s a kocsit csaknem lecsúszott a betonról. A visszaút hátralevő részében alig szólalt meg. Engem lerakott Hollywoodban, a Chinese Theater közelében, aztán visszafordult nyugatnak, az Alta Brea Crescent felé. Megebédelttem egy büfében, a pultnál, s belelapoztam egy délutáni lapba, de Geigerről nem találtam semmit. Ebéd után kelet felé indultam el a sugárúton, hogy még egy pillantást vessek Geiger boltjára.

A sovány, fekete szemű ékszerész az üzlete ajtajában állt, ugyanabban a helyzetben, mint az előző délután. Ahogy befordultam az üzletbe, ugyanazzal a beavatott pillantással mért végig. A helyiség mit sem változott. Ugyanaz a lámpa világított a kisasztalon a sarokban, és ugyanaz a platinaszőke emelkedett fel mögüle, ugyanabban a fekete, özbörszerű ruhában, s arcán ugyanolyan tétova mosollyal indult felém.

– Parancsol?... – kérdezte, aztán elhallgatott.

Ezüst körmei megrándultak a teste mellett. Feszültség rejlett a mosolyában. Már nem is mosoly volt ez. Fintor volt. A nő csak hitte, hogy mosolyog.

– Visszajöttem – mondtam könnyedén, és meglóbtam a cigarettámat. – Ma bent található Mr. Geiger?

– Attól... attól tartok, hogy nem. Nem... attól tartok, nincs itt. Lássuk csak... mit is óhajtott ön?...

Levettem a fekete szemüvegemet, és könnyedén a bal csuklómhoz ütögettem. Mindent elkövettem, hogy – amennyire ez százkilencven fontnyi testsúllyal lehetséges – tündérien édes legyek.

– Az csak fal dolog volt, azokkal az első kiadásokkal – suttoztam. – Óvatosnak kell lennem. Volna va-

lamim, ami érdekelné Mr. Geigert. Olyasmi, ami már nagyon régen érdekelné.

Az ezüstös karmok megérintették a szőke haját az egyik apró, fekete köves fülbevaló fölött.

– Ó, szóval valami ügynök – mondta. – Hát... jöjjön el holnap. Holnap valószínűleg itt találja Mr. Geigert.

– Hagyjuk a link dumát – feleltem. – Brancsbeli vagyok.

Összeszűkül a szeme, amíg végül egy halvány, zöldes csillogás látszott csak belőle, mint távoli, erdei tó a fák homályában. Körmeit belemélyesztette a tenyerébe. Visszafojtott lélegzettel meredt rám.

– Beteg? Felmehetek hozzá a lakására – mondtam türelmetlenül. – Nem állhatok itt estig.

– Maga... maga... – Összeszűkül a torka. Azt hittem, hogy most nyomban orra fog esni. Egész teste reszketett, s a szája szétnyílt, mint egy felrepedt gumilabda. Lassan csukta be ismét, mintha valami nagy súlyt kellene a puszta akarateréjével felemelnie. Sikertült újra összehoznia azt a mosolyt, de a szája széle csúnyán elhúzódott.

– Nem – szólalt meg. – Nem. Elutazott. Úgyhogy... semmi értelme se lenne. Nem tudna... benézni... esetleg holnap?

Már a számon volt a felelet, amikor egy lábnyira kinyílt a közfalba vágott ajtó. A magas, fekete, bőrzekés szépfiú nézett ki rajta, arca sápadt volt, a szája feszes; ahogy meglátott, gyorsan becsukta az ajtót, de addigra már megpillantottam mögötte egy halom újságpa-

pírral bélelt és könyvekkel lazán megrakott faládát a padlón. Egy férfi tett-vett vadonatúj kezelábasban a ládák körül. Geiger áruját, legalább részben, máshová költöztették.

Ahogy becsukódott az ajtó, feltettem a sötét szemüveget, és megböktém a kalapom szélét.

– Tehát holnap? Szívesen hagynék névjegyet, de hát tudja, hogy van az ilyesmi.

– I...gen. Tudom, hogy van az ilyesmi. – Egy kicsit reszketett ismét, s nedves ajkait halk, cuppanó hang hagyta el. Kifordultam a boltból, és nyugat felé mentem a sugárúton a sarokig, aztán a mellékutcán északra, az üzletsor mögött futó hátsó utcáig. Kis, fekete teherautó állt a Geiger-féle bolthoz farolva, dróthálóból fonott oldalfalakkal, minden felirat nélkül. A vadonatúj kezelábasos férfi éppen egy ládát emelt a rakfelületre. Visszamentem a sugárútra, és a Geigerével szomszédos háztömb mentén, a tűzcsap mellett találtam egy várakozó taxit. A gyerekképű sofőr valami rémtörténetet olvasott a kormánykerék mögött. Behajoltam az ablakon, s felmutattam neki egy dollárt.

– Egy kis detektív munka?

Végignézettem rajtam.

– Hekus?

– Privát.

Elvigyorodott.

– Az én esetem, haver.

Bedugta a magazint a visszapillantó tükör mögé, és én beszálltam a taxiba. Megkerültük a háztömböt,

és megálltunk Geiger hátsó utcájának meghosszabbításában, egy másik tűzcsap mellett.

Tucatnyi láda volt a teherautón, amikor a kezelábasos férfi becsukta a kocsni dróthálós ajtaját, felhajtotta a hátsó lapját, és beült a kormánykerék mellé.

– Álljunk rá – mondtam a sofőrnek.

A kezelábasos férfi bedurrantotta a motorját, végignézett az utcán mindkét irányban, és gyorsan elindult. Bal felé fordult ki a hátsó utcából. Ugyanezt tettük mi is. Sikerült megpillantanom a teherautót, amint északra fordul a Franklin Boulevard-on, és szóltam a sofőrnek, hogy kerüljön egy kicsit közelebb hozzám. Nem tette meg, lehet, hogy nem tudta megtenni. Mire mi befordultunk a Franklinra, a teherautó két sarokkal előbbre járt. A Vine Streetig és a Vine Street után is, egészen a Western Boulevard-ig a szemünk előtt volt. A Western után kétszer pillantottuk meg. Sűrű volt a forgalom, és a gyerekképű sofőr túl messziről követte az emberét. Épp erre figyelmeztettem, minden fölös finomkodást kerülve, amikor a teherautó, jóval előttünk, ismét északra fordult. Az utcának, amelybe bekanyarodott, Brittany Place volt a neve. Mire mi leértünk a Brittany Place-hez, a teherautó eltűnt.

A kölyökképű sofőr hátrafordult, és vigasztalóan morgott valamit, aztán elindultunk lépésben fölfelé, hogy megkeressük a teherautót a bokrok mögött. Följebb, ott, ahol a Brittany Place elfordul kelet felé, s földnyelvet fog közre a Randall Place-szel, frontjával a Randall Place-re néző fehér bérház állt. Elmentünk

mellette, és a sofőröm épp azt mondta, hogy nem lehet messze a teherautó, amikor a garázs boltíves bejáratán benézve, megpillantottam a kocsit hátul, a homályban: a hátsó ajtaja ekkor ismét nyitva volt.

Körbekerültünk a bérház bejáratához, és kiszálltam. Az előcsarnok üres volt, nem állt benne portás-pult. Az aranyszínű postarekeszek mellett egy deszkaasztal volt a falhoz tolva. Végignéztem a lakók névsorát. A 405-ös lakás egy Joseph Brody nevű ember nevéen volt. Egy Joe Brody nevű ember ötezer dollárt kapott Sternwood tábornoktól, hogy békén hagyja Carment, és találjon valami más kislányt játszópajtásnak. Megtörténhet, hogy ez ugyanaz a Brody. Ami engem illet, a nyakamat tettem volna rá.

Megkerültem egy kiszögellést, elértem a csempézett lépcsőházat és az önműködő felvonó aknáját. A felvonó teteje a padlóval egy szinten állt. A felvonóakna mellett Garázs feliratú ajtót találtam. Kinyitottam, és lementem a keskeny lépcsőn az alagsorba. Az önműködő felvonó tárva-nyitva, a vadonatúj kezelébasos férfi nagyokat nyögve rakodta be a súlyos ládákat. Megálltam mellette, rágyújtottam, és néztem, ahogy dolgozik. Nem örült különösebben, hogy nézem.

Kis idő múlva megszólaltam:

– Óvatosan azzal a súllyal, mester. Csak fél tonnát bír a lift. Hova megy a cucc?

– Brody, négy-nulla-öt – felelte. – Maga a gondnok?

– Én. Jó adag szajré, nem mondom.

– Könyvek – morogta. – Keveset mondok, ha száz font egy láda. És nekem hetvenötöt is elég felemelni.

– Na, hát csak óvatosan azzal a súllyal – mondtam. Az ember beszállt a hat láda mellé, és becsukta a felvonóajtót.

Visszamentem a lépcsőn az előcsarnokba, kiléptem az utcára, aztán a taxi visszavitt a belvárosba, az irodámba. A kelleténél több pénzt adtam a gyerekképző sofőrnek, ő pedig kezembe nyomott egy számárfüles névjegyet, amit ez egyszer nem dobtam a felvonószekrény mellett álló majolika köpőcsészébe.

Másfél szobám volt a hatodik emeleten, a folyosó végén. A fél szoba úgy keletkezett, hogy egy szobát kettévágtak fogadóhelyiségeknek. Az én felemen kívül volt a nevem, semmi egyéb, az is csak a fogadószobán. Ezt mindig nyitva tartottam arra az esetre, ha ügyfelem akadna, s az ügyfélnek kedve támadna leülni és várni.

Nos, ezúttal akadt egy ügyfelem.

Spriccelt barna tweedkosztümöt viselt, férfias blúzt, nyakkendőt és vastag talpú sportcipőt. Harisnyája éppoly áttetsző volt, mint az előző nap, de most nem mutatott meg annyit a lábából. Csillogó, fekete haján barna Robin Hood-kalap ült, belekerülhetett úgy ötven dollárba, amellet úgy festett, mintha bárki fél kézzel hajtogathatna ilyen egy darab itatóspapírból.

– Szóval mégis fel szokott kelni egyszer – üdvözölt, s fintorogva nézett végig a fakóvörös kanapén, a pár félfotelen, a tisztítás után kiáltó tüllfüggönyökön és az apró íróasztalon, amelyen néhány előkelő magazin hevert, hogy némi tekintélyt kölcsönözzön a helynek. – Már kezdtem azt hinni, hogy maga is az ágyban dolgozik, mint Marcel Proust.

– Az ki? – Cigaretta-t tettem a számba, úgy néztem. Kissé sápadt volt, érződött rajta a feszültség, de az is látszott, hogy nem olyan nő, aki ne állna meg a lábán feszült helyzetekben.

– Francia író, a degenerált figurák nagy szakértője. Nem hiszem, hogy maga ismerné.

– Ugyan, ugyan – mondtam. – Talán fáradjon be a budoáromba.

Felállt.

– Nem nagyon találtuk meg a hangot egymással tegnap. Egy kissé talán nyers voltam.

– Mindketten azok voltunk – feleltem. Kulcsot vettem elő, kinyitottam a két szoba közötti ajtót, és kitártam előtte. Bevonultunk termeim fennmaradó részébe, ahol egy rozsdavörös, nem éppen vadonatúj szőnyeg volt látható, öt zöld iratszekrény – ebből három telve egészséges kaliforniai levegővel –, meg egy reklámaptár a Quins együttessel, amint egy égszínkék padlón fetrengenek rózsaszín ruhában, sötétbarna hajjal s ringlőszilva nagyságú, fekete szemekkel. Három majdnemdiófa szék állt még a szobában, a szokásos íróasztalon a szokásos itató, írókészlet, hamutartó és telefon, s az asztal mögött a szokásos nyekergő forgószék.

– Nem mondanám, hogy valami előkelő irodát tart fenn – mondta, majd helyet foglalt az íróasztal előtt.

Odamentem a levélrészhez, s felemeltem hat borítékot, két levelet és négy reklámcédulát. Ráakasztottam a kalapomat a telefonra, és leültem.

– Pinkertonék sem teszik – válaszoltam azután.
– Ebben a szakmában nem kereshet sokat az ember, ha tisztességes. Márpedig, aki előkelő irodát tart fenn, az pénzt keres, vagy legalábbis számít rá.

– Ó, szóval maga tisztességes? – kérdezte, és kinyitotta a táskáját. Zománcozott francia szelencéből cigarettát vett elő, rágyújtott az öngyújtójával, a szelencét és az öngyújtót visszatette a táskába, s a táskát nyitva hagyta.

– Fájdalom, az vagyok.

– Akkor hogy keveredett egyáltalán ilyen piszkos szakmába?

– Maga hogy keveredett házasságba egy szeszcsempésszel?

– Istenem, veszekedtünk már eleget, ne kezdjük előlről. Egész délelőtt próbáltam elérni telefonon. Itt is, és a lakásán is.

– Owen miatt?

Az arca megfeszült, a hangja halk volt.

– Szegény Owen – mondta. – Maga tehát már tud róla.

– A kerületi ügyész egyik embere levitt Lidóba. Azt hitte, hogy esetleg tudok mondani neki valamit az ügyről. De ő jóval többet tudott, mint én. Tudta, hogy Owen feleségül akarta venni a maga húgát – valamikor.

Némán beleszívott a cigarettájába, és fekete szemének nyugodt pillantásával végignézett rajtam.

– Talán nem is lett volna rossz gondolat – mondta nyugodtan. – Ez a fiú szerette őt. Ilyesmivel nem gyakran találkozni a mi köreinkben.

– Volt már rendőrségi priusza.

Vállat vont. Nemtörődöm hangon mondta:

– Hiányoztak a megfelelő összeköttetései. Ennyit jelent ebben a rohadt gengszterországban a rendőrségi priusz.

– Ilyen messzire én azért nem mennék.

Lehúzta jobb kezéről a kesztyűt, szájába vette a jobb keze mutatóujját, és kitartóan nézett rám.

– Nem azért jöttem, hogy Owenről beszéljünk. Nem találja úgy, hogy most már megmondhatná, miért akart az apám beszélni magával?

– Az ő engedélye nélkül nem mondhatok semmit.

– Carmenről volt szó?

– Még ezt sem mondhatom meg. – Végeztem a pipatöméssel, és gyufát tartottam hozzá. Egy percig a füstöt nézte. Aztán keze eltűnt a nyitott kézításkában, és egy vastag, fehér borítékkal bukkant fel ismét. Odalökte elé az asztalon át.

– Mindenesetre nem árt, ha megnézi ezt – mondta.

Felemeltem a borítékot. A címet géppel írták: „Mrs. Vivian Regan, Alta Brea Crescent 3765, West Hollywood.” Küldönc útján kézbesítették, és az iroda pecsétje reggel nyolc óra harmincöt percre jelezte a boy indulását. Kinyitottam a borítékot, és kihúztam belőle egy fényes fotót; egyéb nem is volt benne.

Carmen ábrázolta a kép, amint Geiger magas támlájú tífka székében ül a kis emelvényen, egy pár jó szabású fülbevalóba öltözve. A tekintete valamivel még vesztebb is volt, mint amilyenre emlékeztem. A fénykép háta üres volt. Visszatettem a borítékba.

– Mennyit akarnak? – kérdeztem.

– Ötezet a negatívért és a többi másolatért. Még ma éjszaka le kell zárni az ügyletet, különben ezt a holmit átadják egy botrányújságnak.

– Milyen úton közölték ezt a kívánságukat?

– Egy női hang telefonált, körülbelül egy félórával azután, hogy ezt a dolgot kézbesítették.

– A botránylapdolog üres blöff. Manapság holtbiztos az esküdtszék ítélete ilyen ügyekben. Mi van még?

– Ez nem elég?

– Nem.

Egy kissé meghökkenten bámult rám.

– Hát van más is. A nő azt mondta, hogy valami rendőrségi zűr is kapcsolódik hozzá, és amennyiben nem akarok hamarosan rácson keresztül beszélgetni a kishúgommal, a legokosabban tenném, ha sürgősen leszúrnám a dohányt.

– Érdekes – mondtam. – Milyen zűrről van szó?

– Nem tudom.

– Carmen most hol van?

– Otthon. Az éjjel rosszul érezte magát. Valószínűleg még most is ágyban van.

– Elment otthonról tegnap este?

– Én elmentem, de ő a személyzet szerint nem. Én lent jártam Las Olindasban Eddie Marsnál, a Cypress Klubban ruletteztem. Otthagytam az utolsó vasamat.

– Szóval szeret rulettezni. Ezt lehetett volna sejteni.

Keresztbe vetette a lábait, és újabb cigarettára gyűjtött.

– Igen. Szeretek rulettezni. Minden Sternwood szeret veszíteni olyan játékokon, mint a rulett, és feleségül menni férfiakhoz, akik faképnél hagyják őket; ötvennyolc éves korban akadályversenyeken lovagolni, és egy ugró ló alá kerülve nyomorékká válni egy életre. A Sternwoodoknak van pénzük. Bár eddig nem sokra mentek vele.

– Mit csinált az éjjel Owen a maguk kocsjával?

– Nem lehet tudni. Engedély nélkül vitte el. Mindig megengedtük neki, hogy elvigyen egy kocsit a szabad estéjén, de tegnap nem volt szabad az estéje. – Elhúzta a száját. – Azt hiszi...?

– Hogy Owen tudott erről az aktfényképről? Honnan tudnám megmondani? Mindenesetre nem elképzelhetetlen. Fel tudja hajtani valahol az ötezetet készpénzben?

– Nem, hacsak apának el nem mondom. Vagy kölcsön nem kérek. Valószínűleg kapnék kölcsön Eddie Marstól. Ha valaki, hát ő megengedheti magának, hogy bőkezű legyen velem. Isten a tanúm.

– Próbálja megszerezni. Előfordulhat, hogy hirtelen szüksége lesz rá.

Hátradőlt, s lelógatta karját a szék támláján.

– És ha jelentenénk a rendőrségen?

– Jó ötlet. Csakhogy maga nem fogja megtenni.

– Nem fogom?

– Gondolnia kell az édesapjára meg a húgára. Nem tudhatja, hogy mire bukkan rá a rendőrség. Kiderülhet valami, amit nem tussolhatnak el. Bár zsarolási ügyekben rendszerint mindent elkövetnek ennek érdekében.

– Tud tenni valamit?

– Azt hiszem, tudok. De nem tudom most megmondani magának, hogy miért és hogyan.

– Maga tetszik nekem – mondta hirtelen. – Maga még hisz a csodákban. Van valami innivalója itt az irodában?

Kinyitottam a középső fiókomat, kivettem belőle az irodai üvegemet és két likőröspoharat. Töltöttem,

és ittunk. Azután bekattintotta a táskáját, és hátrtolta a székét.

– Meg fogom szerezni az öt darab ezrest – mondta. – Jó balekja voltam Eddie Marsnak. És van még valami, amiért illő, hogy tisztességesen viselkedjék velem. Erről maga talán nem tud semmit. – Gépies mosolylyal nézett rám, mely rögtön le is hervadt az arcáról. – Az a hölgy, akit Rozsdás elszöktetett, éppen Eddie szőke felesége.

Nem szóltam semmit. Feszülten nézett, majd hozzátette:

– Ez nem érdekli?

– Valószínűleg hozzásegítene, hogy megtaláljam... ha őt keresném. Maga ugye nem hiszi, hogy Rozsdásnak ebben benne van a keze?

Elém tolta az üres poharát.

– Töltsön még egyet. Rettentő nehéz magából kiszedni valamit. Az arcizma sem rándul.

Töltöttem a kis poharába.

– Kiszedett belőlem mindent, amit akart... most már eléggé biztosra veheti, hogy nem a férjét keresem.

Nagyon gyorsan hajtotta fel a whiskyt. Elállt tőle a lélegzete; bár az is lehet, hogy nem is az italtól állt el. Lassan engedte ki a levegőt.

– Rozsdás nem volt zsaroló. És ha az lett volna, akkor nem fillérekért csinálja. Tizenötezer dollár volt a zsebében bankjegyekben. Mindig azt mondta, hogy ez az ő ámokfutó pénze. Nála volt, amikor hozzám mentem feleségül, és nála volt, amikor elhagyott. Nem, Rozsdás nem keveredett semmiféle olcsó zsarolási históriába.